Aleksandr Mikhailovich Zhabinsky
Een andere kunstgeschiedenis. Van het begin tot heden

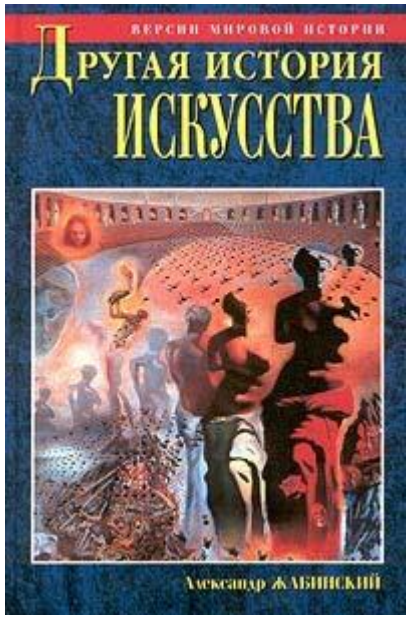

"Zhabinsky A.M. De Andere Kunstgeschiedenis. Van het begin tot heden": Veche; M.; 2001

Annotatie

Een verrassende ontdekking: de beeldhouwers en architecten van het oude Griekenland waren tijdgenoten van Titiaan en Michelangelo! Een stilistische analyse van de bestaande materiële getuigen van het verleden - kunstwerken - brengt zoveel parallellen in de stijlen van verschillende tijdperken aan het licht dat ze niet anders dan als een chronologische fout kunnen worden verklaard. En deze verklaring is foutloos, want anders dan de chronologie, een ondersteunende historische discipline, is kunst geenszins een ondersteunende menselijke activiteit.

Het duidelijk en onderhoudend geschreven boek gebruikt een groot aantal illustraties (ongeveer 500) en bekijkt voorbeelden van menselijke creativiteit van de prehistorie tot heden. De lezer zal zelf zien hoe de menselijke geschiedenis tot stand is gekomen en aan de hand van talrijke voorbeelden begrijpen dat zij niet alleen multivariant is, maar zelfs complexer dan gewoonlijk wordt gedacht.

Voor een breed scala aan geschoolde lezers.

Inhoudsopgave

INLEIDING
Een andere kunstgeschiedenis
Van de auteur
HOE ONS "VERLEDEN" TOT STAND KWAM
Mythen uit heden en verleden Het
ontstaan van de canonieke geschiedenis
De vooravond van de chronologie
Scaliger's tijd
Het occultisme van de Scaligeriaanse chronologie

Chronologie als geloofsobject De onvermijdelijkheid van Atlantis
KUNST ALS STUDIEOBJECT
De renaissance van de oudheid: een blik van veraf De renaissance van de oudheid: een blik van binnenuit Oerkunst
Het ontstaan van de beeldende kunst Van primitief tot de oudheid
Wat is stilistisch parallellisme Maak een kunst chronologie!
VERGELIJKINGEN VAN TIJDEN
Het wel en wee van de lijnen 4 en 5
Lijnen 6 en 7 van de Age of Europe
Italiaanse en oude kunst Frans-Duitse en oude kunst Lijnen nrs. 1, 2 en 3
ECHTE LOOP VAN DE GESCHIEDENIS
De ene God van de ene mensheid
Italiaanse en Byzantijnse kunst Lijnen 8 en 9
Blind bouwen
Kunsthistorici, archeologen en natuurkundigen Scaligeriaanse contra-renaissance Bevroren muziek
THEORIETEST
Lijnen 10 en 11. Waar gaan we heen?
Geschiedenis van de wetenschap
Woord bezit Filosofen en ridders
Wapenschilden en vlaggen Munten en medailles Boeken en boekrollen
HET TESTEN VAN DE THEORIE - FORTEN, PALEIZEN EN STOELEN[11]
Muren en torens van kastelen
Bouwstijlen
Nevski's helm en Scythische juweliers
Fresco
Meubilair
CONCLUSIES EN HYPOTHESEN
Barbaren en intellectuelen
Genghis Khan en Batyi
Portretten van Byzantijnse keizers
Russische dynastieën vanaf Augustus
Caesar De geschiedenis van Karel de
Fictieve Antichristendom en Totalitarisme
P.S.
NAWOORD VAN DE AUTEUR
GEBRUIKTE REFERENTIES

"De beeldende kunst is de fixatie van ervaring en vorm in een uiterst duurzaam materiaal of, als het materiaal instabiel is (hout, papier, doek, enz.), de herhaling van vorm van generatie op generatie... Zij is vaak zo oud dat de oudste kronieken er geen informatie over hebben bewaard. Of het bevat informatie die de kroniekschrijvers niet hebben kunnen doorgeven aan het nageslacht, of bewaren.

JI. N. Gumilev

INLEIDING

Een andere kunstgeschiedenis

Kunsthistoricus **A. M. Zhabinsky, die de parallellen in de stilistiek van** kunstwerken uit de oudheid en de middeleeuwen **analyseerde, onthulde hun systeem** .

Nee, hij ontdekte geen "parallellen". Het feit dat de kunst, wetenschap en literatuur van de oudheid en de Middeleeuwen ze hebben is al lang bekend. Men kan in schoolboeken lezen hoe in de veertiende en zeventiende eeuw, bij het uit de grond graven van prachtige beelden uit de oudheid, middeleeuwse domme beeldhouwers even goed leerden beeldhouwen als in de oudheid. Zogezegd herleefden ze de oude vaardigheden.

Maar dit interessante proces vond plaats zonder het toezicht van de wetenschappelijke gemeenschap. Pas toen de geschiedenis een onafhankelijke wetenschap werd en de nu geaccepteerde chronologie ontstond, vertelden historici aan een nieuwsgierig publiek hun mening over hoe de dingen waren. En begon de studie van deze parallellen. De term "Renaissance" in zijn moderne betekenis werd bedacht door Jules Michelet in 1838.

En Žabinský ontdekte dat **de ontwikkeling van de kunst: vakmanschap, stijlen en zelfs onderwerp**, in de oudheid en tijdens haar middeleeuwse "wedergeboorte", **met dezelfde snelheid en in dezelfde volgorde plaatsvond**. Met andere woorden, veertiende-eeuwse Italiaanse beeldhouwers groeven alleen en uitsluitend onvolmaakte beelden van oude meesters op. En leerde van hen. En beeldhouwers van de XV eeuw groeven perfectere beelden op en leerden van vaardiger meesters uit de oudheid. Een eeuw later groeven ze de beste werken uit de oudheid op. Ze begonnen van hen te leren.

Wat betekent het allemaal?

Żabinski, die zulke verbazingwekkende wendingen in de kunst had ontdekt, stelde voor de opeenvolging van eeuwen op te delen in "brokken" (traktaten) van elk negen eeuwen. De volgorde ziet er nu zo uit:

Zhabinski's sinusoïde

Het is gemakkelijk om overeenkomsten te vinden in de ontwikkeling van de kunst en zelfs parallelle gebeurtenissen en verschijnselen tussen naburige eeuwen op verschillende sporen. Dat wil zeggen, niet alleen kunststijlen worden herhaald, maar soms ook personages. Er is echter een bijzonderheid: sommige van de tractaten hebben een regressief verloop. Hier lijkt onze geschiedenis achteruit te gaan. Deze situatie is bekend bij historici, ze is door hen meer dan eens beschreven: het aantal steden krimpt, de bevolking in de steden krimpt, het alfabetisme daalt. Zowel in de kunstgeschiedenis als in de literatuurgeschiedenis zien we hetzelfde: het aantal werken (en het vakmanschap) op het spoor van de eerste eeuw voor Christus tot de achtste eeuw "daalt" snel, wordt steeds primitiever, gaat van het Romeinse hoogtepunt naar volledige verdwijning. En in hetzelfde tempo als het groeit in andere gebieden. En dan begint er een ontwikkeling, die precies herhaalt wat ons al in de oudheid "was".

Alles wordt alleen weer normaal als de regressieve sporen worden "omgekeerd", waardoor de "loop der gebeurtenissen" in de andere richting wordt gestuurd. Daarom heeft de chronologie die in de 16e-17e eeuw is opgesteld een golvend karakter en bouwt zij zich op tot een structuur van eeuwen, die een "sinusgolf" kan worden genoemd.

Op het spoor van de negende tot de zeventiende eeuw, dat de werkelijke volgorde van de gebeurtenissen weergeeft, worden de verworvenheden van de oudheid "opgeroepen" met dezelfde snelheid en in dezelfde stijl als de oudheid zich ontwikkelde op het spoor van de min IX tot de min I eeuw.

Niet alleen is een dergelijke herhaling eenvoudigweg onmogelijk volgens de waarschijnlijkheidsleer, maar de geleerden zelf vertellen het publiek dat de "wedergeboorte" pas begon in de 14e eeuw, toen middeleeuwers voor het eerst oude kunst- en letterkundige werken "opgroeven".

Engres. De Grote Odaliske. Negentiende eeuw

Hoe konden ze die zo consequent "opgraven" van de veertiende tot de zeventiende eeuw...?

En op het traject van de min I eeuw tot en met de VIII eeuw worden de verworvenheden van de oudheid in hetzelfde tempo vergeten, wat helemaal niet kan. Ik bedoel, vergeten worden is vergeten worden.

kan; een gebeurtenisgestuurde en stilistische spiegeling van dit proces is onmogelijk.

Aangezien er in een natuurlijk levend systeem niet zulke exacte herhalingen kunnen voorkomen, wordt het dus duidelijker dat de chronologie, die nu als waar wordt beschouwd, kunstmatig tot stand is gekomen. De hele traditionele, tegenwoordig algemeen aanvaarde geschiedenis is een constructie, die zichzelf alleen in de hoofden van haar aanhangers staande houdt. In boeken en artikelen van onze collega's werd hierover veel gezegd; maar meestal werden de "verschuivingen" en "luchtspiegelingen" gedefinieerd en berekend met behulp van geschreven bronnen en astronomische berekeningen.

De verdienste van Zhabinski is dat hij een onnatuurlijke kijk op de traditionele geschiedenis liet zien door zich te baseren op materiële bewijzen: kunstwerken.

Д. Kaliuzhny

Van de auteur

De bijzonderheden van de menselijke ontwikkeling vóór de komst van het schrift, de relaties tussen mensen, de emotionaliteit en bewogenheid van het individuele en stammenleven, zelfs de namen en bijnamen van de leiders zijn nu niet meer terug te vinden. Ze zullen nooit het onderwerp van de geschiedenis worden, als wetenschap van het verleden.

Alleen het bestaan van geschreven documenten maakt het mogelijk het verleden te reconstrueren. Maar dat is ook niet gemakkelijk! Denk eens na, kunnen een paar restjes draad helpen om een ontbrekend paneel in al zijn verscheidenheid aan onderwerpen te reconstrueren? En dat is precies wat historici doen.

Geschiedenis schrijven was niet gemakkelijk voor hen, maar na verloop van tijd waren ze het over bijna alles eens. Alleen de trivialiteiten blijven betwist. Het basiskader is vastgesteld: de Oude Wereld, de Donkere Middeleeuwen, de Middeleeuwen, de Nieuwe Tijd en de Moderne Tijd. Over de laatste twee valt niet veel te zeggen: ze vonden plaats in de aanwezigheid van drukwerk, en de gebeurtenissen van onze "huidige" geschiedenis zijn zelfs in elektronische vorm te vinden, dus we hebben het niet over een reconstructie, maar over een weergave van de geschiedenis. Ons verleden daarentegen, zoals de Middeleeuwen, de Oudheid en de Oudheid, herbergt nog vele raadsels. Hoe nauwkeurig is de versie van ons verleden die we op school hebben geleerd?

Het onderwerp van mijn onderzoek is kunst buiten de geschiedenis om. Is een dergelijke aanpak mogelijk? Ja, als er twijfels zijn over de juistheid van de conclusies van historici. De geschiedenis kan immers vervalst worden. Het kan ook met kunst, maar hier moet de vervalser een zekere artistieke vaardigheid hebben. Het belangrijkste verschil is echter dit: zelfs een expert kan vastlopen in de geschiedenis. Als een historicus naar een oud manuscript kijkt, kan hij absoluut zeker zijn van de authenticiteit van het manuscript zelf (papier, inkt, handschrift), maar... stond wat erin beschreven staat er ook in, of niet? Maar het is bijna onmogelijk voor iemand met praktische ervaring om in de war te raken door kunst. Als je een tekening bekijkt, of die nu oud of modern is, kan een kunstenaar, een kunstcriticus, je met zekerheid zeggen of die tekening al dan niet vakkundig is gemaakt. Hij kan stijlen vergelijken,

scholen en vakmanschap, om te bepalen of een bepaald kunstwerk kan zijn gemaakt in de tijd waaraan het wordt toegeschreven.

De kunstwerken waar de historicus mee te maken krijgt zijn echte monumenten. Ze zijn wat ze zijn, ook al passen ze niet in een door iemand anders bedacht schema. Zij moeten worden bestudeerd, geanalyseerd, vergeleken en naar behoren beoordeeld,
"regelen" door de oogleden. Dit is het werk waar ik aan begin.

Alexander Zhabinsky, juli 1999.

HOE ONS "VERLEDEN" TOT STAND KWAM

"Als we de mensheid als geheel als één individu beschouwen, merken we dat ook zij onderhevig is aan illusies die logische kritiek tarten en in tegenspraak zijn met de werkelijkheid."
Sigmund Freud

Mythen uit heden en verleden

Mythe is hetzelfde verhaal, maar dan symbolisch, en onthult de innerlijke betekenis van het universum en het menselijk leven. In feite heeft alles wat typisch is op de een of andere manier te maken met mythologie, en daarom kan de formule van het realisme: "typische personages in typische omstandigheden" gemakkelijk, voor de onderzoeker onmerkbaar, worden vervangen door een andere: "mythische personages in mythische omstandigheden". En de mythe heeft geen fantastische entourage nodig, want haar taak is de wereld te verklaren, haar eenvoudiger te tonen dan zij is.

De Britse mythe-onderzoeker *F. M. Muller* schrijft

> "Het lijdt geen twijfel dat de mythologie in de vroege geschiedenis van het menselijk denken het krachtigst tot uiting komt, maar zij verdwijnt nooit helemaal. Ook in onze tijd is er mythologie, zoals in de tijd van Homerus, alleen zien we die niet - zowel in zoverre we zelf onder de schaduw ervan leven, als in zoverre we ons allemaal verbergen voor de middaggloed van de waarheid.

Cosimo I de Medici

Bovenaan staat een portret van Angelo Bronzino (1540), onderaan een buste van Baccio Bandinelli (1560).

In één geval wordt de hertog van Florence getoond in een middeleeuws harnas. Dit is de tijd van het wijdverbreide gebruik van handvuurwapens. In een ander geval zien we hem in een oud militair harnas. Elke traditionalistische historicus zal u vertellen dat de kunstenaar "imiteerde de oude meesters", en de hertog was hierdoor gevleid.

Dit is een voorbeeld van de mythologisering van de geschiedenis, maar door een historicus, niet door een kunstenaar.

Door de mythologie krijgt de geschiedenis *zin*. De mythe geeft de mens de illusie dat hij het universum kan begrijpen, en zelfs dat hij het al heeft begrepen. Mythe neemt tegenstrijdigheden weg, elimineert de noodzaak om alle fenomenen te verbinden in termen van onmiddellijke rationele samenhang. Daarom fungeert de werkelijkheid zelf als een subject dat mythen voortbrengt. De Franse antropoloog *Levy-Bruhl* concludeerde dat

"traditionele" (primitieve) culturen maken geen onderscheid tussen geschiedenis en mythe. Voor mensen in zulke culturen is de mythe het enige mogelijke verhaal. Zijn deze culturen zo verschillend van onze beschaving?

De Amerikaanse psychiater *B. Bettelheim* schrijft:

> "Plato... kende het soort intellectuele ervaring dat nodig is om ware menselijkheid te verwerven. Hij ging ervan uit dat de toekomstige burgers van zijn ideale republiek hun opvoeding zouden beginnen met het lezen van mythen *(zoals tegenwoordig op de middelbare school - Auth.)* in plaats van de naakte feiten van de zogenaamde rationele wetenschappen".

Het mythologische wereldbeeld heeft altijd bestaan en zal nooit verdwijnen. De middeleeuwse mens was, net als de primitieve mens, niet bijzonder geïnteresseerd in objectieve verklaringen van het voor de hand liggende; hij voelde een dringende behoefte om de externe ervaring in overeenstemming te brengen met zijn innerlijke ideeën over de wereld. Met andere woorden, mythen zijn in de eerste plaats mentale verschijnselen die de geheime aard van de ziel onthullen. *Carl Gustav Jung* bestudeerde dergelijke verschijnselen en kwam tot de conclusie dat mythologie verbonden is met esoterische religies, gnostiek en alchemie. Overal vond hij hardnekkige voorbeelden van min of meer identieke *archetypen* aan het werk. Zo kwam Jung tot dezelfde vorm van christendom, niet gebaseerd op geloof maar op "geheime" kennis die alleen toegankelijk is voor de uitverkorenen - zoals de middeleeuwse occultisten - esoterici, gnostici, alchemisten.

De wetenschap van de Geschiedenis kan alleen antwoord geven op de vraag *hoe* bepaalde gebeurtenissen plaatsvinden. Zodra het probeert te verklaren *waarom* ze gebeuren, houdt het onmiddellijk op wetenschap te zijn en wordt het een kist met mythen. Als men probeert causale verklaringen te vervangen door doelgerichte, is het resultaat nog triester. *O. Spengler,* bijvoorbeeld, geloofde dat de weg van elke beschaving (en er waren er volgens hem acht) begon met de opkomst, dan verder ging naar het niveau van de heuvel en eindigde met de val in de afgrond. A. Toynbee "completeerde" ook het pad van elke beschaving (waarvan hij er twintig telde) met een afgrond. *L.N. Gumilev sloot* zich bij hen aan en werkte met het begrip *"etnos"* in plaats van "beschaving".

Nu we "a" hebben gezegd, moeten we ook "b" zeggen. *Waarom* vallen beschavingen? En zo probeert de moderne cultuur mythe en wetenschap met elkaar te verzoenen: A. Chizhevskiy verklaarde het op en neer gaan van "beschavingen" door zonneactiviteit. Welke mythen worden tegenwoordig op scholen onderwezen?

И. Savelyeva en *A. Poletaev* schrijven in hun boek History and Time over de theorie van *K. Jaspers*, die de hele geschiedenis terugbracht tot vier tijdperken:

> "1 tijdperk - het 'Prometheïsche' tijdperk - behoort tot de prehistorie;
> 2 tijdperk - de "grote culturen van de oudheid" - begint in 5000 v o o r C h r i s t u s ; De "wereld" bestaat uit de volkeren die leefden in de valleien van de grote rivieren - de Nijl, de Huanghe, de Indus en de samenvloeiingen van de Tigris en de Eufraat;
> 3 tijdperk - het "Axiale Tijdperk" - begint van 800-200 voor Christus; de "wereld" bestaat uit de zogenaamde "Axiale Volkeren" - de Chinezen, Indiërs, Iraniërs, Joden en Grieken, die drie culturen vormen - "Oost-West", India en China, waarbij het "Oost-West" blok later verdeeld wordt in West, Byzantium en Islam;
> 4 Het tijdperk - "wetenschap en technologie" - begint in Europa aan het eind van de achttiende eeuw, en geleidelijk worden andere volkeren opgenomen in de "kern", *(inclusief "negers en anderen", zoals Jaspers het elegant uitdrukt)* .

Zo ver terug als F. Bacon (1561-1626) schreef:

> "Wat de oudheid betreft, de mening die de mensen daarover hebben is helemaal niet overwogen en komt nauwelijks overeen met het woord zelf. Want de oudheid is de oude tijd en de grote tijd van de wereld...".

Maar als dat zo is, zou het passend zijn om niet 'oud' te zeggen, maar vroeg Egypte, vroeg Griekenland, vroeg Rome, en de mythe van een 'opeenvolging' van beschavingen te laten varen...

Maar de geschiedenis bestaat uit mythen, en pogingen om die in een keten te verbinden, terwijl men binnen één van die mythen blijft, leiden maar tot één ding: het ontstaan van een globale, wereldmythe. Nu begint het de acties van de mensen te leiden. Het carnaval heeft, in tegenstelling tot het spektakel, geen script, maar de mensen doen precies wat de logica van het carnaval van hen verwacht.

De vleselijkheid van het humanistische wereldbeeld, alsof het de slogan verkondigt "Laten we de werkelijkheid nog antieker maken!", gaat terug tot de Renaissance cultuur. Mythevorming als onderdeel van het overheidsbeleid kan op sommige plaatsen zelfs hebben geleid tot de bouw van "ruïnes". Van oudsher en tot op heden hebben de nationale intellectuelen zich in alle landen druk gemaakt over de oudheid van hun eigen soort: "Wij zijn geen Papoea's, wij hebben dezelfde geschiedenis als alle anderen".

Het zou allemaal grappig zijn als het niet zo triest was!

> Het dubbele aspect van de perceptie van de wereld en het menselijk leven bestond al in de vroegste stadia van de culturele ontwikkeling", schrijft M.M. Bakhtin. - In de folklore van primitieve volkeren waren er naast serieuze *(in organisatie en toon)* cultussen ook lachcultussen die de spot dreven met de godheid en deze uitschelden...
>
> Zo omvatte in Rome de triomfceremonie bijna gelijkelijk zowel verheerlijking als spot van de overwinnaar, terwijl de begrafenisritus zowel rouw ... als spot van de overledene omvatte ... Zo zijn de carnavalachtige feesten van de antieke wereld, zo zijn de middeleeuwse carnavals. Dit is een bijzondere vorm van *twee-wereldsheid*, zonder welke noch het culturele bewustzijn van de Middeleeuwen, noch dat van de Renaissance goed kan worden begrepen.

De mythe begint de rol te spelen van een acteur die "eeuwige kennis" uitbeeldt op het wereldtoneel.

K. Lévi-Strauss bevestigt dit idee:

> "Ik geloof bijna dat in onze samenleving de geschiedenis de mythologie heeft vervangen en dezelfde functie vervult."

Nikolai Berdyaev trekt een lijn:

> "Geschiedenis is geen verzameling objectieve empirische feiten; geschiedenis is... mythe."

Zijn wij in staat de verdraaiingen van de geschiedenis, bestaande uit feiten en mythen in de Middeleeuwen, te herkennen binnen ons eigen norm- en waardesysteem van "mythen", dat heel anders is dan dat van de Middeleeuwen? Als de vraag goed gesteld wordt, is het misschien niet zo moeilijk, maar men moet toch een keer beginnen. Echte kunstgeschiedenis bestuderen is geen slecht begin.

Als we het hebben over de stilistiek van de kunstwerken van de "verschillende" eeuwen, ziet u aan het voorbeeld van de volgende twee bustes de perfecte uniformiteit van de stijl in de tweede en zestiende eeuw na Christus.

De vergelijking van stijlen is precies wat ons in staat stelt de vertekeningen van de geschiedenis te herkennen. We zien een "oude Romeinse" keizer als Hercules, of een middeleeuwse hertog als een oude Romeinse keizer. Al deze "vermommingen" maken deel uit van een geaccepteerd ritueel waarvan het mythologische karakter inherent is aan de kunst sinds haar ontstaan. Laten we hierop letten, en veel zal duidelijk worden.

Het ritueel is immers niet zo eenvoudig, noch is het zo gemakkelijk te verdwijnen als het lijkt

aan een ongenuanceerd persoon! Tijdperken gaan voorbij, rituelen blijven. In Rusland bijvoorbeeld proberen we op de kleinste vergadering in de raad voor huisvesting en nutsvoorzieningen een presidium te kiezen. Niet uit noodzaak, het ritueel vraagt erom! Wat kwam eerst: mythe of ritueel?

Romeinse keizer Commodus in het beeld van Hercules (ca. 190), marmer.

Cosimo I de' Medici, portret door Benvenuto Cellini (1543-44), brons.

> Om te begrijpen wat Paleolithische beeldtaal is, moet de vraag worden beantwoord wat primair is: mythe of ritueel," *schrijft V. Mirimanov*. - De elementen van beide zijn hier verenigd in de handeling van de voorstelling *(ook nu nog behoudt het werk van de iconenschilders het karakter van een heilige handeling; het aanbrengen van heilige beelden op de muren van traditionele woningen en ceremoniële huizen in Tropisch Afrika is een bijzonder ritueel, enz*.) Het primitieve beeld is zelf een mythe; de creatie ervan is een ritueel.

Dit is absoluut waar: niets nieuws, geen initiatief, spontane daden van creativiteit hebben geen plaats in de traditionele maatschappij, er is gewoon geen behoefte aan. Maar alles wat bestaat of een traditie is, heeft constante recreatie nodig, een ritueel. Vergeten wat je geleerd is, anders denken, betekent afstand doen van het ritueel, inbreuk maken op het "heilige". Traditie zorgt voor de samenhang en continuïteit van de menselijke cultuur.

Maar naast de officiële mythe is er een soort "tweede leven". Om te begrijpen waar we het over hebben, moeten we ons bewust zijn van twee tegengestelde concepten van geschiedenis - het lineaire en het cyclische. Beide zijn mythologieën, en beide willen de weg wijzen van het verleden naar de toekomst. Maar de mens kan de toekomst niet kennen, of hij nu in een metropool of in een jungle woont.

Over de relatie tussen het verleden en het heden wil ik het volgende zeggen: de begrippen "primitief" en "modern" liggen niet zo ver uit elkaar als gewoonlijk wordt gedacht. De geschiedenis van de twintigste eeuw heeft duidelijk aangetoond dat de moderne beschaafde mens handelingen verricht die eigen zijn aan de ruwste wilde. Dit moet ons ervan overtuigen dat de mensheid duizend jaar geleden nog maar nauwelijks uit een semi-dierlijke toestand was gekomen, en de illusies dat er duizend jaar daarvoor scholen met verfijnde smaken bestonden, zijn volledig ongegrond.

De geschiedenis van de mensheid staat nog steeds onder invloed van tovenaars en mythenmakers. En in plaats van geschiedenis hebben we een soort palimpsest - een manuscript op perkament over een gewassen of geschraapte tekst - waar echte gebeurtenissen heel lichtjes door de hoaxes van latere tijden heen schijnen.

Het ontstaan van de canonieke geschiedenis

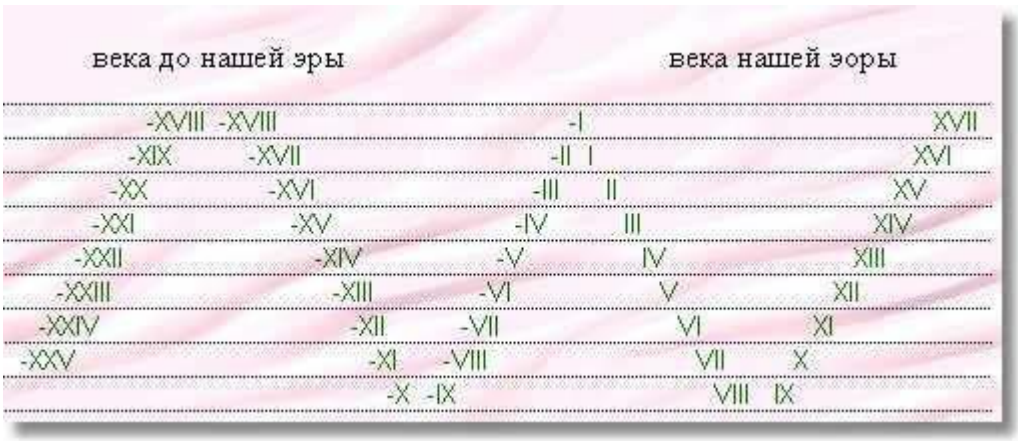

Laten we eerlijk zijn, de menselijke geschiedenis is vooral geschreven door hen die niet de verbeelding hadden om hun eigen geschiedenis te schrijven. Ze beschreven gebeurtenissen waarvan ze dachten dat ze "echt gebeurd" waren. Tegelijkertijd probeerden ze het "fascinerend" te maken.

Deze kwetsende woorden hebben genoeg bewijs om ze te ondersteunen. Het gaat niet eens over boeken als "De avonturen van een prehistorische jongen. Laten we een degelijk historisch werk nemen, zoals *F.I. Ouspensky's* Geschiedenis van het Byzantijnse Rijk:

> "De Franken, terugtrekkend met Vilgarduen, bereikten Pamphyla, waar ze...

Een aanzienlijk detachement ridders snelde vanuit Anatolië te hulp, en kon geen droeviger nieuws melden, want de suzereinen van veel van de ridders die te laat waren om hen van de dood te redden, waren omgekomen. De ridders huilden bittere tranen en sloegen op hun borst.

"Zij, de bloem van de Franse en Vlaamse ridderschap, krijgen als antwoord op een verzoek om hulp het advies om vrede te sluiten met de moordenaar van ridders, de barbaar, het hoofd van de opstandige Grieken en stinkende Cuman, die gevangenen aan hun goden offeren."

"De ridders, samen met de bereden sergeanten, waren 500-700 man, en een massa van 4000-5000 bereden en voetmilitairen verzamelde zich tegen hen. Maar vaardigheid en moed wonnen ook deze keer... De ridders vielen de vijand aan in de olijfgaard bij Kundur en versloegen hen volkomen; de despoot zelf vluchtte schandelijk naar Epirus".

"Boril stelde zijn drieëndertigduizend in zesendertig regimenten op; de Bulgaren hielden lange Boheemse zwaarden en vielen trots aan, denkend ook deze keizer gevangen te nemen. De eerste rij Franken werd aangevoerd door Peter Brasheil, Maly en oud-maarschalk Villgarduen, ridder van Brabant en anderen; de keizer werd gevraagd om reserve te staan... Toen namen allen hun speren op armlengte en met een kreet van "Heilig Graf!" galoppeerden ze naar de naderende vijand. De eerste gelederen van het Bulgaarse leger waren van hun paarden geslagen en konden niet meer opstaan; ze werden afgemaakt door de volgende gelederen van de ridders, en het leger van Boril sloeg over in een chaotische vlucht. Brasheil en Maly met 20 ridders trokken op naar Boril zelf, die 1600 man had; de keizer Hendrik in zijn purperen mantel, bezaaid met gouden kruizen, galoppeerde voor zijn detachement uit. De Bulgaren verspreidden zich als leeuweriken van een vlieger, hoewel ze met 33 duizend waren; ridders achtervolgden hen vijf uur, "als zondeloze duivels", hoewel ze met 15 ploegen van 20 man waren, alleen de keizer had 50 ridders.

Het is allemaal fictie, zij het in mindere mate dan de geschreven bronnen, de kronieken, waarop het is gebaseerd. Maar mensen houden van fictie en vertrouwen historici. Een fascinerende, emotioneel geladen tekst is gemakkelijk te onthouden.

Net als het geschreven woord beïnvloeden ook de schilder- en beeldhouwkunst de perceptie van het verleden. De geest geeft ons beleefd bekende beelden: zo zag een ridder uit de tijd van Richard Leeuwenhart eruit. Zo zag de Mongoolse krijger van Genghis Khan eruit. En zo zag Genghis Khan er zelf uit. We hebben meer dan eens helden uit de Oudheid en de Middeleeuwen in boeken gezien, ondanks het feit dat hun echte afbeeldingen dat niet waren en niet zijn! Een leerboek slaagt erin portretten te geven van alle Oudrussische prinsen, hoewel niemand ze tijdens hun leven heeft getekend. Op mijn verontwaardiging aan mij hebben uitgelegd dat het handwerk voor schooljongens en de SERIEUZE wetenschappers zijn bezig met de SERIEUZE zaken, ze echt begrijpen allemaal correct. Zij zeiden dat de geschiedenis niet mag worden aangevallen op basis van schoolboeken voor basisschoolleerlingen.

Was het maar zo eenvoudig. Maar een schooljongen wordt een student, dan een postgraduaat, dan een serieuze geleerde, een historicus. En de stereotiepe woorden en ideeën die ze sinds hun kindertijd hebben geleerd, blijven in hun hoofd zitten, hoe harder ze herhaald worden. Vraag iemand om een onmiddellijke analogie te geven voor het woord "vogel" en ze zullen je antwoorden - een mus. En "fruit" is natuurlijk appel (nu echter banaan), dichter - Poesjkin, juk - Mongolen, geschiedenis - ...en de hele school set.

Hoe is het traditionele verhaal ontstaan?

Het jaar 1492 markeerde het einde van het zevende millennium na de schepping van de wereld. De katholieken wachtten op het einde van de wereld: als God de wereld in zeven dagen had geschapen, dan moest het einde komen met het getal zeven. Maar Armageddon kwam om een of andere reden niet. Noch twijfel aan de bijbelse chronologie, noch herziening van de theorie van de magische zeven was mogelijk, dus verheugden de paternalisten zich eenvoudigweg in het leven. Maar sommige christenen raakten gedesillusioneerd door het katholicisme, geloofden niet meer onvoorwaardelijk in het Oude Testament en gingen over tot het protestantisme en het occulte.

De zestiende eeuw was snel bewogen. In 1542, *Paus Paulus III*
een inquisitietribunaal in Rome opgericht. Toen, in 1543, werd de censuur ingevoerd...

boekdrukkunst.

De belangrijkste gebeurtenis van de eeuw was *het Concilie van Trente in de* katholieke kerk, gehouden in 1545-63. De geestelijke sfeer van het concilie werd bepaald door de Jezuïeten, volgelingen van de Spaanse officier *Ignatius Loyola* (gestorven in 1556).

Na 1563 ontketende paus *Pius V*, in volledige overeenstemming met koning *Filips II* van Spanje, de inquisitie in Spanje en Italië. Gedurende deze jaren werden de vuren van meer dan honderd autodufeas aangestoken. In 1571 versloeg de gecombineerde vloot van Spanje, Venetië en de paus de Turkse vloot, die voorheen de machtigste was in de Middellandse Zee.

De gebeurtenissen in het midden van de 16e eeuw bleken dus even belangrijk voor het lot van Europa als de gebeurtenissen rond Constantinopel in de 15e eeuw daarvoor: *Constantinopel werd* in 1453 ingenomen door de Ottomanen, en in dergelijke gevallen verbrandde de benadeelde partij meestal de archieven. En tijdens het Concilie van Trente, in 1555, hield *Karel V* op keizer te zijn van het reusachtige rijk dat zelfs Mexico en Peru (Noord- en Zuid-Amerika) omvatte, deed hij afstand van alle titels en trok hij zich terug in een klooster, waar hij in 1558 stierf.

In 1582 voerde *paus Gregorius XIII* (1572-85) de Gregoriaanse kalender in, waarvan *Aloysius Lilius* de bedenker was. De wiskundige, filoloog en astroloog Hugenoot *Joseph Scaliger* (1540-1609) was een actief tegenstander van deze hervorming.

Chroniqueur A. N. Zelinsky schrijft:

> "Zich baserend op de geschriften van Byzantijnse chronologen, de erfgenamen van de Alexandrijnse wetenschap, benadrukte Scaliger dat alleen de Juliaanse kalender en het chronologische systeem een continue weergave van de jaren in de wereldchronologie konden bieden.

Met universele belangstelling voor kalenderproblemen en bijbelse geschiedenis bleek het werk dat Scaliger toen verrichtte zeer effectief. Door zijn geschriften legde hij de basis voor de moderne traditionele chronologie door de burgerlijke geschiedenis in verband te brengen met de Bijbel.

De chronologie, de datering van gebeurtenissen in het verleden, is het "skelet" van de menselijke geschiedenis. Maar het probleem is dat het onmogelijk is de chronologie van Scaliger te verifiëren: er bestaat geen enkel authentiek geschreven document uit de oudheid of de antieke wereld, en middeleeuwse documenten, die "kopieën van de oudheid" worden genoemd, bevatten meestal geen data.

Waar baseerde Scaliger zich op? Er is geen antwoord op deze vraag. Niet

uitgesloten, op niets anders dan hun eigen wiskundige berekeningen. Het zou daarom juister zijn om het traditionele verhaal slechts een "versie" te noemen en voorlopig ook andere versies in aanmerking te nemen.

Weinig mensen beseffen nu dat sinds de 17e eeuw, naarmate de traditionele versie zich verspreidde, ook de kritiek erop toenam. Talrijke spanningen, anachronismen en inconsistenties maakten het onvermijdelijk de chronologie voortdurend aan te passen. In de twintigste eeuw werd zij het meest massaal bekritiseerd, en interessant genoeg vooral door Russische geleerden, onder wie academicus *N.A.Morozov* (1854-1946) moet worden genoemd. *A. K. Guts was* de eerste die de woorden "Multivariante Geschiedenis" uitsprak. Een groep wiskundigen van de faculteit mechanica van de Moskouse Staatsuniversiteit onder leiding van *M. M. Postnikov* en *A. T. Fomenko* creëerde de *"Nieuwe Chronologie".* Zij toonden aan dat de gebeurtenissen van de Middeleeuwen naar het verleden zijn verschoven: dezelfde werkelijke geschiedenis wordt "herhaald" in de oudheid en de oudheid in lagen van "dikte" van 333 jaar, 1000, 1053, 1800 en ander aantal jaren.

Ik heb vastgesteld dat *de "herhaling van gebeurtenissen"* duidelijk *een* soort *sine qua non* is. Negen eeuwen tegelijk is er vooruitgang - negen eeuwen tegelijk (met herhaling van extreme eeuwen) is er achteruitgang. In alle eeuwen langs dezelfde *"lijn"* is het gemakkelijk om vergelijkbare gebeurtenissen en vergelijkbare personages te vinden, parallellen in cultuur en kunst, stilistische toevalligheden in kleding en architectuur. De gebeurtenissen zijn symmetrisch over het "begin van de jaartelling": de *Trojaanse oorlog van de* 13e eeuw v.C. lijkt op de oorlog om Constantinopel van de 13e eeuw n.C.; de oorlog met de Tarquijnen van de 6e eeuw v.C. op de Gotische oorlog van de 6e eeuw n.C., de slag bij Cadesh van de 15e eeuw v.C. op de slag om Constantinopel van de 15e eeuw n.C., enz. Er zijn "donkere tijden" in de cycli A.D. VI tot XII, en "donkere tijden" in de cycli B.C. XII tot VI.

Het cyclische karakter van de geschiedenis is al lang opgemerkt, en velen concluderen dat de geschiedenis zich in een spiraal ontwikkelt, maar ik geloof dat een dergelijke structuur voortkomt uit de opvatting van de auteur van de chronologie, Scaliger. Dit is des te waarschijnlijker omdat het idee van de cyclus niet lang voor Scaliger werd ontwikkeld *door Niccolò Machiavelli* (1469-1547). Het bestaat erin dat situaties die zich in het verleden hebben voorgedaan zich herhalen: dat is de goddelijke voorzienigheid. Als Scaliger een vergelijkbaar standpunt innam, hoefde hij niet eens op zoek te gaan naar oude documenten: herhaal in het verleden de gebeurtenissen van gisteren, en je zult het niet mis hebben. Deze chronoloog was immers helemaal niet bezig met het uitzoeken van de Geschiedenis, maar met het koppelen ervan aan de Bijbel.

De traditionele versie houdt alleen stand door Scaliger's data! Als we ze loslaten, zal de geschiedenis verschijnen als een tekst die onvermijdelijk onderhevig is aan verschillende interpretaties, zoals de profetieën *van Michel Nostradamus*. Deze waarzegger was overigens een tijdgenoot van Joseph Scaliger en een vriend van diens vader, eveneens chronoloog, *Julius Caesar* (Jules César). Zo beschrijft Nostradamus bepaalde gebeurtenissen, alsof ze nog in de toekomst moeten plaatsvinden, hoewel hun tegenhanger gemakkelijk kan worden gevonden in de gebeurtenissen van de dertiende eeuw: de invasie van de "Tataars-Mongolen":

Van de Zwarte Zee uit Great Tataria,
De koning komt naar la Gaule *(Galatië, Galicië? -Auteur)*,

Zal Alania en Armenië doorkruisen,
In Byzantium laat hij de bloedige roede zakken.

Volgens Nostradamus zouden zowel de Trojaanse oorlog als de strijd om Istanbul zich in de eenentwintigste eeuw herhalen. Zoals te zien is, gebruikte hij dezelfde opmerkelijke sinusgolf als Scaliger, alleen dreef de ene de golf naar de toekomst en de andere naar het verleden. De uitleggers van deze bedrieger hebben vanaf nu geen werk meer: de door hem beschreven "voorspelling" vinden in de geschiedenis van de 13e en 16e eeuw, en dan achterover leunen en aftellen wanneer het weer herhaald zal worden. Hoe langer het laken, hoe meer nachtmerries.

In 1999, de zevende maand,
De Grote Prins der Terreur zal uit de hemel komen.
Hij zal de grote Koning Angolmois *(Mongolen, Angoulems? - Auteur) doen* herrijzen,
Daarvoor en daarna heerst Mars gelukkig.

De manische mensheidsgedachte die Nostradamus in de 72e brief van de 10e eeuw heeft verwoord en die de geesten van sommige politici beheerst (en zij worden vooral bediend door historici - een feit waarmee het zinloos is te twisten), had rampzalige gevolgen kunnen hebben, als de wereld niet toch wat rationeler was geworden.

Hoe lang zal deze rationaliteit duren? Dit is een voorbeeld van hoe de publieke opinie wordt voorbereid op de volgende "komst van de Aziaten":

> In 1990 ontketende China een massale propagandacampagne ... waarna de leiders van de Volksrepubliek China Genghis Khan op een voetstuk plaatsten en hem zijn rechtmatige plaats in de Chinese geschiedenis gaven ..." *schrijft profeet-tolk J. Haug* . - Nu China alle islamitische landen rond zich heeft verenigd, zal het zijn alliantie richten op Europa, Rusland en Amerika. In dat geval is een derde wereldoorlog met kernwapens halverwege de jaren 20 onvermijdelijk.

Je zou willen schreeuwen: maar het is niet waar! Er was geen slag bij Cadeche, er was geen slag bij Troyes, en de Groothertog van Terreur viel niet uit de lucht in juli 1999. Er zwierven nog mammoeten door Europa in de eerste eeuw. Genghis Khan was geen Mongool, Rus of Chinees - en zou niet kunnen herleven, ook al had de bekende occultist dat voorspeld.

Het occulte in de geschiedenis is niet zo veilig als het lijkt. Het is nu al duidelijk dat de mensheid in staat is de waan van de Scaligers - de strijd om Istanbul in de eenentwintigste eeuw - eigenhandig te realiseren. Misvattingen over het verleden werken als hypnose en dwingen mensen om gekke dingen te doen in het heden en de toekomst. Wie weet, zullen sommige Russische politici (zoals ze in het verleden hebben gedaan) ook geen aanspraak willen maken op Tsargrad op basis van een verkeerde geschiedenis?

Hier is een citaat uit het boek van onze binnenlandse politicus The Last Throw to the South:

> "Nu hebben we in plaats van Constantinopel als hoofdstad van het Byzantijnse Rijk Istanbul, de hoofdstad van de Turkse staat *(in de tekst dus eigenlijk Ankara - Auth.)* . Dit is een inbeslagname van andermans land. Dit is annexatie. Daarom is het noodzakelijk dat alles weer normaal wordt, dat de christelijke wereld zich weer verenigt in Jeruzalem, dat de klokken van de christelijk-orthodoxe kerken ook in Constantinopel luiden ...".

Om Sigmund Freud te parafraseren, zou men kunnen zeggen:

> "Sommige historische constructies zijn zo ongeloofwaardig, zo tegenstrijdig met alles wat wij in onze geschriften over de werkelijkheid van de wereld hebben geleerd, dat wij het recht hebben ze - met de nodige inachtneming van psychologische verschillen - te vergelijken met waanideeën".

Een verkeerde geschiedenis leidt politici en krijgsheren tot de verkeerde conclusies "voor de toekomst". Hun conclusies lijken echter, zoals uit bovenstaand citaat blijkt, vaak op onzin. Daarom is het zo belangrijk om ons "verleden" op orde te brengen.

Aan de vooravond van de chronologie

De veertiende en vijftiende eeuw zouden voor de geschiedschrijving een periode van verval en achteruitgang zijn geweest. Daarvoor, sinds de tijd van *Herodotus*, de "Gever der Oudheden", had de historische kennis zich opgestapeld, en vlak voor het ontstaan van de traditionele chronologie hadden historici
"opgedroogd". Daarom mag men Herodotus geloven, maar de getuigen van de veertiende en vijftiende eeuw niet.

Volgens historici van de Scaligeriaanse school verdienen de "Wereldgeschiedenis" van Ricobald van Ferrara (ged. 1312), de "Summa Historica" van Antoninus (ged. 1459), de werken van Jacopo Filippo Forrest (ged. 1483) en andere kronieken geen aandacht. Ze zeggen dat de informatie wordt verzameld
"zonder enige kritiek, zonder enig historisch inzicht, zonder enige poging om ze te verbinden door een historisch-filosofisch concept".

Dat wil zeggen, in plaats van een coherente theorie van historisch materialisme (eigenlijk een mythe) te ontwikkelen, schrijven middeleeuwse literatoren botweg alles op wat ze om zich heen zien, maar ze begrijpen niets, halen de tijden door elkaar, en "strevend naar zuiverheid van het Latijn", noemen ze nonnen vestaaltjes en kardinalen senatoren.

Ze schrijven ofwel over *de* kruistocht *van Karel de Grote* (die lang voor het begin van de kruistochten stierf) of, zoals Sebastian Frank (1499-1542), beschouwen het Duitsland van *Otto I's* tijd niet als een christelijke staat. Het laat zich raden dat traditionele historici dergelijke getuigen het recht ontzeggen om getuige te zijn.

Historici zien in *het* werk *van Flavio Biondo* (1392-1463) "Drie decennia geschiedenis sinds de val van het Romeinse Rijk" te veel feitenverzameling en te weinig retoriek en politiek. Alsof we geen feiten verwachten van een informatiebron! Intussen is zelfs de titel van Biondo's boek opmerkelijk: misschien gaat het om de drie decennia van 1410 tot 1440. Het boek is ongetwijfeld bewerkt en verdraaid door latere bewerkingen, en na Scaliger is dit Romeinse Rijk naar het diepe verleden verdreven.

De historicus *D.N. Egorov* schrijft in zijn boek Introduction to the Study of the Middle Ages:

> "...in de Middeleeuwen en er kan geen geschiedenis zijn als zodanig. Dit wordt belemmerd door de visie op de taak van de geschiedenis. Het middeleeuwse wereldbeeld is gebaseerd op het schema van de zalige Augustinus: het aardse leven van de mens heeft geen zelfstandige waarde, het is slechts een voorbereiding op het "koninkrijk Gods". Het is duidelijk dat er met deze visie geen verdeling van de geschiedenis is.
>
> Als er al pogingen tot classificatie werden ondernomen, dan was dat puur van externe aard: de geschiedenis van de mensheid werd voorgesteld als een opeenvolging van vier wereldrijken - Babylonisch, Medo-Perzisch, Macedonisch en Romeins, waarvan het "Heilige Roomse Rijk van de Duitse Natie" een directe voortzetting was.
>
> Met deze constructie - is er geen beweging, geen vooruitgang, geen verschil van tijden en toestanden in de geschiedenis, en dus geen historisch perspectief. Het is niet zonder reden dat middeleeuwse kunstenaars oude Grieken en Romeinen afbeeldden in middeleeuwse kostuums".

Maar als middeleeuwse historici, zonder fantasie, melding maken van een machtswisseling in

In de XII-XVI eeuw zouden de genoemde koninkrijken (Babylonische en andere) binnen drie eeuwen vervangen kunnen zijn. Deze versie bevalt me, de trouwe Scaligeriaanse Egorov niet. Dus verzint hij het vaagste idee over "historisch perspectief", en schopt hij tegelijkertijd tegen de "domme" middeleeuwse schilders, die volgens Jegorov de "oude" Grieken anders weergaven als ze naar het leven tekenden. Uiteraard weet Yegorov beter: hij heeft immers op school geleerd dat "de oude Grieken" waren oud, en niemand legde dit uit aan de middeleeuwse kunstenaars.

Natuurlijk was het corrigeren en schrijven van "geschiedenis op bestelling" een gebruikelijke praktijk in die dagen. Dit leidde ertoe dat historici in Italië bekend stonden als *gouden pennen*, zo goed betaald voor hun werk. En ze deden hun best. Zo bewees Lorenzo Vallat (1407-57), een Napolitaanse historicus die in opdracht van de Aragonese dynastie schreef, de valsheid van de "gift van Constantijn", die de rechtvaardiging vormde voor het pauselijk gezag!

Dit geval illustreert op levendige wijze dat niet alleen veel middeleeuwse documenten vervalsingen kunnen blijken te zijn, maar dat vrijwel alle documenten tot vervalsing kunnen worden *verklaard.* Hier is een groot werkterrein voor geleerden met "een slank concept".

Het opgeven van de eenvormige geschiedenis is het afschaffen van de eenstemmigheid, d.w.z. het wapen uit handen slaan van degenen die ons bewustzijn al eeuwenlang manipuleren.

Scaliger's tijd

Ik ben me ervan bewust dat dit boek moeilijk te lezen is (het is even moeilijk om te schrijven). Het is moeilijk om door de vele data, citaten en uitweidingen "opzij" te waden, maar ten eerste zijn er ook compilaties geschreven in de zeer gerespecteerde 16e eeuw en ten tweede kan dit voor wie de waarheid wil weten geen belemmering zijn. De christelijke traditie beschouwt het als een plicht om de waarheid aan iedereen te verkondigen. Integendeel, door de gnostiek werd een hiërarchie van "ingewijden in het mysterie" geschapen.

We moeten onze ogen niet sluiten voor het bijzondere verband tussen de renaissancecultuur en de gnostiek. Hoewel deze religieuze dualistische leer wordt toegeschreven aan de late oudheid, aan de eerste tot vijfde eeuw na Christus, kunnen we haar gemakkelijk terugvinden in het zeer recente verleden. Aanhangers van de "oude" culten en van de occulte wetenschappen waren kunstenaars, schrijvers en uiteraard wetenschappers - alchemisten, astrologen en anderen. Er waren ook historici onder hen. De laatste beweerde altijd de geheime, voor de ogen van niet-ingewijden verborgen "bron" of spiraal van de menselijke samenleving te kennen.

Joseph Scaliger en zijn discipelen hadden zeker voorgangers. Dat was bijvoorbeeld *Niccolò Machiavelli* (1469-1547), die onder meer schreef "De Florentijnse Historiën. Machiavelli leende het idee van het cyclisme van de antieke geschiedschrijver *Polybius* (tenzij hij zelf onder dat pseudoniem schreef), en werkte het verder uit.

Het idee is dat situaties die zich in het verleden hebben voorgedaan zich herhalen: monarchie verandert in een aristocratische republiek, de laatste in een oligarchie, die wordt vervangen door democratie, die ontaardt in tirannie of anarchie, dan verschijnt de monarchie en begint de cyclus opnieuw. Het belangrijkste motief voor een vorst zou het beginsel "het doel heiligt de middelen" moeten zijn:

> "De ervaring van onze tijd leert dat grote daden juist werden verricht door vorsten die weinig waarde hechtten aan beloften, die met sluwheid de hoofden van de mensen wisten om te draaien en uiteindelijk degenen die op eerlijkheid vertrouwden overmeesterden..."

Hij wordt herhaald door *Guicciardini*, een andere historicus uit de 16e eeuw. Als een typisch voorbeeld van de politieke technologie waarvoor hij zich inzette, kunnen zijn woorden worden aangehaald

> "Ontken altijd wat u denkt dat niet bekend mag zijn, en bevestig wat u denkt dat mensen moeten geloven; laat veel u ontkennen, laat bijna zekerheid tegen u zijn, maar bevestig of ontken vrijmoedig.

trekt de luisteraar vaak naar je toe.

Guicciardini was echter een tegenstander van de staatsman Machiavelli, sprekend in "Geschiedenis van Italië" voor de onafhankelijkheid van individuele steden als voorwaarde voor een bloeiende economie. Scaliger's tegenstander in het geschiedenisdebat was *Justus Lipsius*, om nog maar te zwijgen van de inquisitie. Scaligers leerling, de calvinist Cabazon, verzette zich tegen de historische geschriften van kardinaal Baronius. Dat wil zeggen, de geschiedenis, als weergave van het verleden, werd een onderhandelingstroef in een politieke strijd tussen mensen die geen geheim maakten van hun neiging tot bedrog.

Men moet zich voorstellen dat er daarvoor helemaal geen andere geschiedenis was dan de bijbelse. De "constructie" van nieuwe historische teksten leek voor tijdgenoten een aanval op de fundamenten van het geloof. De Scaligeriaanse chronologie, die nu door de hele mensheid wordt gebruikt, is door de Reformatie om politieke redenen overgenomen, omdat de geschiedenis de basis is van de ideologie.

Scaliger's belangrijkste werk werd geschreven in 1583 en heette Correctie van de Chronologie. Bovendien stelde hij in 1606 "Thesaurum temporum" samen, waarin zelfs de kalendersystemen van de Amerikaanse Indianen worden genoemd. Dit alles werd geenszins verwelkomd door de Jezuïeten en werd het onderwerp van discussie. Uiteindelijk wonnen de supporters van Scaliger.

De belangrijkste wetenschappelijke gebeurtenis van de Middeleeuwen was de ontdekking *van de precessie* 1 van de aardas. Het zogenaamde *"Platonische jaar"*. De *precessiecirkel* laat zien dat het punt van de lente-equinox in 72 jaar 1 graad opschuift, in 360 jaar 5 graden en in 25.920 jaar 360 graden. A. Zelinsky schreef erover:

> "Dit soort cyclisme, overgebracht naar de filosofie, bleek volledig vreemd aan de geest van het middeleeuwse christelijke wereldbeeld, want het getuigde van die denkbeeldige "herhaalbaarheid" van verschijnselen, die in de echte wereld niet kan bestaan. Daarom, als voor Plato en zijn volgelingen in het Westen en de Indo-Boeddhistische wijzen in het Oosten dit cyclisme een symbool was van
> "Het christelijk bewustzijn van de Middeleeuwen is altijd een getuigenis geweest van een kalender-astrologisch verschijnsel waaraan geen religieus-filosofische betekenis van betekenis is gehecht.

De afwijzing door de Kerk van het idee van cyclisme is een van de redenen waarom de Jezuïeten niet blij waren met Scaliger's samengestelde geschiedenis. En het is ook de reden waarom aanhangers van dit filosofische systeem zich vaak "verscholen" achter "oud-Griekse" pseudoniemen. De chronologen waren niet bereid, zoals de astrologen die *in het wetboek van Justinianus* werden gelijkgesteld met gifmengers, om over te gaan tot een "semi-legale positie", en toch bleven zij de mensen bang maken met een wereldwijde eschatologie - een leer over het doel van de Kosmos en de Geschiedenis, en over hun naderende einde.

In 1600 stierf de beroemde filosoof en dichter *Giordano Bruno*, die een fervent aanhanger was van de mystieke ideeën van Copernicus, op de brandstapel van de inquisitie. Maar dat was niet de reden van zijn dood, want Copernicaanse boeken werden pas in 1616 verboden. Bruno werd waarschijnlijk verbrand vanwege zijn banden met necromanten en spiritualisten. Als Scaliger niet naar Nederland was geëmigreerd, maar in handen van de inquisitie was gevallen, is het niet bekend hoe zowel zijn lot als het lot van de "chronologie" zou zijn verlopen.

Over de door hem samengestelde "geschiedenis" zeg ik ronduit: het probleem is niet dat Scaliger in een tijdperk van magie leefde, maar dat zijn chronologie als wetenschappelijk wordt beschouwd. Gedurende de hele twintigste eeuw was er een strijd van enkele enthousiastelingen om deze stand van zaken te veranderen. Maar tot nu toe

---

1 Precessie is de beweging van de draaias van de aarde in een cirkelvormige kegel.

Traditionalistische historici houden voet bij stuk, hoewel zij vermoeden dat de tijd gekomen is om enkele onveranderlijke leerstellingen te herzien.

A. Iskenderov, in zijn artikel "Historische wetenschap op de drempel van de eenentwintigste eeuw", droomt:

> "In de eenentwintigste eeuw zal de historische wetenschap worden verrijkt door nieuwe ideeën en nieuwe concepten die haar op een fundamenteel ander niveau zullen brengen, waardoor een frisse kijk op het verleden van de mensheid en een andere waardering van vele schijnbaar gevestigde en algemeen aanvaarde veronderstellingen en conclusies zal worden afgedwongen.

Dat mag je hopen. Maar zij zou er goed aan doen haar te verrijken met ideeën en concepten die in de twintigste eeuw zijn voorgesteld. *N.A. Morozov* vulde duizenden pagina's met berekeningen, tabellen en teksten die de onbetrouwbaarheid van de wereldgeschiedenis en de dwaling van haar chronologie aantonen. Encyclopedist, ere-academicus (men kon niet beslissen tot welke tak van de Academie van Wetenschappen van de USSR hij "behoorde": hij was niet alleen historicus, maar ook fysicus, en chemicus, en astronoom, en wiskundige), die elf talen kende, hij vertaalde persoonlijk historische teksten, die hij van commentaar voorzag. Hij maakte zelf de berekeningen - en om niet van vervalsing verdacht te worden, citeerde hij onmiddellijk vertalingen van anderen, berekeningen van onafhankelijke astronomen en wiskundigen. Hij was zich ervan bewust dat zijn verbazingwekkende conclusies misschien niet geloofd zouden worden.

En ze geloofden het niet. Niet alleen dat, maar decennialang werden zijn boeken verboden omdat de Geschiedenis in Natuurwetenschappelijk Licht die hij schreef de hoeksteen onder het marxisme vandaan haalde: de verandering van sociaal-economische formaties en klassenstrijd. De val in heel Eurazië van het marxisme-leninisme heeft de juistheid van de wetenschapper glansrijk bevestigd. Het zou voor iedereen duidelijk moeten zijn, behalve voor ons hier in Rusland, dat een verkeerd begrepen geschiedenis leidt tot verkeerde, dodelijke experimenten in het heden en de toekomst!

Maar nee. Hier is een feit dat nog opzienbarender is dan het historische werk van Morozov: GEEN van zijn ontdekkingen op het gebied van de geschiedenis wordt erkend. Geen enkele. Deze uitstekende man wordt zelfs nu, een halve eeuw na zijn dood, belachelijk gemaakt. Of ze schrijven dat hij een "Narodnaja Volja" was, tussen aanhalingstekens, alsof hij geen kwart eeuw in een cel heeft doorgebracht voor zijn revolutionaire activiteiten. Of ze schelden hem uit voor deze zeer revolutionaire activiteit, of ze laten doorschemeren dat hij gek is geworden in de cel, en dat we daarom medelijden moeten hebben met de arme grootvader met zijn hysterische verhaal...

Academicus *A.T. Fomenko*, een wiskundige, is vandaag de dag de beroemdste subversief van de Scaligeriaanse chronologie, die verder ging dan Morozov in het verkleinen van de "tijdlijn", als ik het zo mag zeggen. Hij was het die chronologische verschuivingen in de geschiedenis "afleidde", waarvan ik de occulte betekenis later zal aantonen. Hij heeft zich echter ook onderscheiden met zijn Russisch-Tataars-Mongoolse versie, waarvoor hij meestal op allerlei bijeenkomsten wordt opgeblazen. Ze zeggen dat het een belachelijke versie is, nog erger dan die van Morozov (Morozov beschouwde "tartaren" als kruisridders uit de Tatra). Het kan zijn dat beide versies fout zijn. Ik ben geen voorstander van hen. Ik heb mijn eigen versie, en ze zullen waarschijnlijk zeggen dat die nog belachelijker is. Maar waarom is niemand bereid de belachelijkheid van de "terugtrekking" van de indringers uit Mongolië in te zien!

Ook onze academische historici zijn het met geen enkele verandering in de chronologie eens, noch met die van Morozov, noch met die van Fomenka. Hoewel het, zoals je hebt gezien, EXACT sinusvormig is. Mijn boek gaat over cultuurgeschiedenis, en even later zult u zien hoe deze sinusgolf de kunst en cultuur van de 13e-16e eeuw in tweeën "splitst": de cultuur van de oudheid en de cultuur van de Renaissance van de oudheid.

Het occultisme van de Scaligeriaanse chronologie

A. T. Fomenko en *G.V. Nosovsky* vonden chronologische verschuivingen: gebeurtenissen in de geschiedenis worden herhaald in 1800 jaar, 1053 jaar, 360 jaar, 333 jaar. Helaas ronden de wetenschappers in hun laatste boeken de verkregen getallen af op 1050, of 330; kennelijk begrepen

zij zelf hun mystiek niet. En al deze nummers hebben een magische betekenis.

De bedenkers en aanhangers van de Nieuwe Chronologie geloven dat de herhalingen in onze geschiedenis het gevolg zijn van Scaliger's fout. Ik zal aantonen dat ze door hem kunstmatig zijn "geconstrueerd". Hij baseerde zijn berekeningen op de zogenaamde numerologie, een filosofisch systeem volgens hetwelk alle mysteries van de wereld verborgen liggen in getallen.

In de loop van de evolutie waren mensen, bij gebrek aan kennis, altijd op zoek naar de oorzaken van gebeurtenissen, in een poging patronen af te leiden. Numerologie werd uitgevonden door occultisten, en het verbaasde hen zozeer dat zij na verloop van tijd een hogere kosmische betekenis begonnen te zien achter de harmonie van de getallen, de theorie ontwikkelden, deze codeerden.

A. T. Mann schrijft in Divine Architecture:

> "Symbolische wiskunde stond centraal in de oude geheime scholen en definieerde de heilige principes die het geloof en het leven van mensen beheersten... Platonisten, Hermetici, Rosencreutzers, christelijke gnostici, vrijmetselaars, leden van ridderorden en vele anderen gebruikten deze heilige geheime taal."

En dit wordt weerspiegeld in onze traditionele geschiedenis. Als je nadenkt over het aantal jaren waarin veel gebeurtenissen zich herhalen, is het duidelijk dat we te maken hebben met het zuiverste occulte! Zouden de termen "herhalingen" zo precies overeenkomen met de "magische" getallen 333 en 360, als onze "traditionele geschiedenis" een natuurlijk verloop had? Oordeel zelf, gebeurtenissen uit de oudheid tot de middeleeuwen worden herhaald met de volgende periodiciteit:

333 jaar (de helft van 666).
360 jaar (de helft van 720).
693 (360 + 333), "Arabische" herhaling.
999 jaar (333 + 333 + 333).
1026 jaar (360 + 333 + 333).
1053 (360 × 2 + 333), een "christelijke" herhaling.
1413 jaar (360 × 3 + 333), "Romeinse" herhaling.
1773 (360 × 4 + 333) en
1800 jaar (360 × 5), 'Grieks' herhaalt zich.
2133 (360 × 5 + 333), een "joodse" herhaling.
2466 jaar (360 × 5 + 333 × 2), een "Babylonische" herhaling.
2799 jaar (360 × 5 + 333 × 3), "Egyptische" herhaling.
3132 jaar (360 × 5 + 333 × 4).
3465 jaar (360 × 5 + 333 × 5).

In beide gevallen zijn de getallen 360 en 333 aanwezig. We zijn het getal 360 tegengekomen in onze bespreking van de precessiecirkel. Het kan worden beschouwd als een goddelijk getal, door God geplaatst als basis voor de rotatie van de aarde. Het getal 333 is het getal van de duivel, dat de helft is van het getal 666, het getal van het beest. Ik zal niet zeggen waarom de helft is genomen, maar het feit blijft dat in de kern van Scaliger's verhaal het nummer
"God" en het nummer van het "beest".

Een voorbeeld is de geschiedenis van Constantinopel tijdens de kruistochten.

In 1204 werd Constantinopel (het 'Tweede Rome') veroverd door de kruisvaarders. 999 jaar eerder, rond 200, werd *Byzantium* veroverd door Septimius Severus. Het was 333 jaar na Severus, en 666 jaar voordat de kruisvaarders Constantinopel veroverden, in 538, toen de militaire leider Velizarius Rome veroverde. In 1261 heroverden de orthodoxen Constantinopel. 693 jaar eerder (360 + 333), in 568, begon de verovering van Rome door de Longobarden. In 1453 werd Constantinopel veroverd door de Turken. 999 jaar daarvoor, in 455, werd Rome veroverd door de Vandalen.

Mensen die geïnteresseerd zijn in numerologie weten dat het "heilige" magische getal de negen is. En zo vinden we bij het bestuderen van historische herhalingen een fenomenale overvloed aan negens:

360; 3 + 6 = 9.
333; 3 + 3 + 3 = 9.
360 - 333 = 27; 2 + 7 = 9.

360 + 333 = 693; 6 + 9 + 3 = 9 + 9.
360 × 333 = 119 880; 1 + 1 + 9 + 8 + 8 = 9 + 9 + 9.
360 : 333 = 1,08108108108...; 1 + 8 + 1 + 8 + 1 + 8 + 1 + 8 = 9 + 9 + 9 + 9...

Verdere "spelletjes" met de getallen die de wereldchronologie vormen, leiden steevast tot de drie zessen:

(360 + 360 + 360 + 360 + 360) : (360-333) = 1800 : 27 = 66,6666666...

Of:

360 : (360-333) x 2 = 360 : 54 = 6,66666666...

De vorming van dergelijke "historische herhalingen" kan geen toeval zijn. Ze zijn met opzet gemaakt. Wij moeten echter bedenken dat de Kabbalistische chronologie lang voor Scaliger moet zijn ontstaan, en dat hij slechts de voltooier was van een bepaalde traditie. N. A. Morozov schreef:

> "Dus, wanneer nodig, moest de oude historicus het aantal regeringsjaren van oude heersers herstellen door enkele Kabbalistische operaties over de letters van hun namen, dat is hetzelfde als het oplossen door kaarten, wat ook een directe link had met Kabbalistiek... Op deze grond, waren pogingen van Kabbalistische definitie van alle historische gebeurtenissen - pogingen om **een Kabbalistische chronologie te** creëren, beginnend vanaf de tijd van de schepping van de wereld, onvermijdelijk".

De traditionele chronologie die wij als "leerboek" hebben, is slechts een overblijfsel van het oorspronkelijke idee. Het werk van onze belangrijkste chronoloog werd aangevuld en gewijzigd door de inspanningen van zijn volgelingen, waarvan *Dionysius Petavius de belangrijkste was*. De Scaligers echter, vader en zoon, schijnen filosofen te zijn geweest van het concept dat deze onvolmaakte wereld door God is geschapen en door de duivel wordt geregeerd, en hebben daarom hun chronologie gebaseerd op het getal van het Beest uit de Apocalyps - 666.

Hier volgen zij precies de leer van de "Alexandriërs", van wie *L.N. Gumilev* schrijft:

> "De Alexandrijnse gnostici stelden zich God voor als het hoogste in zichzelf besloten wezen en de bron van alle zijn. Uit hem vloeiden, als de stralen van de zon, goddelijke wezens - aeonen - voort. Hoe verder de aeonen van hun bron verwijderd waren, hoe zwakker zij werden ... Het uiterste van de aeonen van zijn zwakte viel in de materie en bezielde deze, zodat de zichtbare wereld ontstond ... Aeon, door wie de wereld ontstond, noemden de gnostici Demiurge en stelden zij gelijk aan de god van het Oude Testament. Zij geloofden dat hij de wereld slordig had gemaakt en dat hij de geest graag uit de handen van de materie had bevrijd, maar dat niet kon ... De opperste Godheid bekommert zich voortdurend om de slachtoffers van de Demiurg - de menselijke zielen. Voor dit doel stuurde hij de eerste aeon naar de aarde in een spookachtig lichaam. Deze aeon verenigde zich bij zijn doopsel met de mens Jezus ... De Demiurg, daardoor geërgerd, of in andere opvattingen - Satan, dreef Jezus tot de kruisiging.

Chronologen, mensen die de geschiedenis konden "rekenen", waren altijd occultisten en kabbalisten. Astroloog *Michel Nostradamus was* Catherine de Medici's chronoloog. Cornelius Agrippa, auteur van De Occulte Filosofie, was hofchronoloog van Karel V. John Dee, die een boek schreef over de magie van getallen, Monas Hieroglyphica, was de chronoloog van Elizabeth Tudor. Zelfs abt Trithemius, Paracelsus' leraar, schreef geschiedenis voor Maximiliaan I.

Zoals we zien, werd chronologie beoefend door magiërs. En wat is "chronologie", kunnen we ons afvragen? Is het slechts "de wetenschap van het meten van tijd", zoals de Encyclopedische Woordenboeken ons vertellen? Of is het, in zijn exacte betekenis, een filosofie over tijd, zoals theologie een filosofie over God is, en astrologie een filosofie over de sterren?

Men kan zeggen dat de wetenschap tot in de 18e eeuw hand in hand ging met het occulte. De zeer

De naam *Lucifer wordt* vertaald als "drager van licht" (kennis). Maar voor de geschiedenis van de mensheid kan de filosofie van deze magiërs alleen relevant zijn als een feit van die geschiedenis, en niet meer dan dat. Zo leert de biologie dat iemand met een staart geboren kan worden. En als hij er één kan krijgen, kan hij er twee en drie krijgen. Maar als u en ik ontdekken dat, volgens de "geschiedenis", mensen met staarten om de 666 jaar worden geboren, en noodzakelijkerwijs in de nacht van Ivan Kupala, dan MOETEN wij, als wij serieuze wetenschappers zijn, vragen stellen - niet over de man, en niet over de staart, maar over die geschiedenis. Maar het is dit soort geschiedenis dat al eeuwenlang op scholen wordt onderwezen!

Onze belangrijkste chronoloog Scaliger heeft geen verzameling kennis over het verleden van de mensheid samengesteld, maar een magische rage. En dat is wat de hele wetenschappelijke gemeenschap in Rusland woedend redt van
De "terminator van de wereldgeschiedenis", A.T. Fomenko, die de onbetrouwbaarheid van de Scaligeriaanse constructies bewijst. Ongelooflijk, maar de Russische Academie van Wetenschappen heeft in 1999 een commissie opgericht ter bestrijding van "pseudowetenschap en vervalsing van wetenschappelijk onderzoek", en in feite de Nieuwe Chronologie. Op speciaal belegde bijeenkomsten intimideren de geleerden elkaar met "het gevaar van de mythologisering van de geschiedenis". De vraag is, is dat waar ze mythes zoeken? Ze kunnen beter hun eigen boeken herlezen!

De numerieke waarden van de door Scaliger geconstrueerde "chronologische verschuivingen" zijn gemakkelijk terug te vinden in occulte geschriften. In de dialoog "Timaeus" vertelt Plato het verhaal van de schepping van de "ziel van de wereld" op deze manier:

> "In het begin scheidde hij *(de demiurg - Auth.)* van de chaos een bepaald deel af; dan nam hij een ander deel, het dubbele van het eerste; dan een derde deel, gelijk aan de eerste drie; een vierde, dat door het tweede werd verdubbeld; een vijfde, dat door het derde werd verdrievoudigd; een zesde, gelijk aan de acht keer die eerst werden herhaald; een zevende, gelijk aan de zevenentwintig keer die eerst werden herhaald."

Hoe je de geheime "kennis" ook codeert, je krijgt: 1+2+3+4+9+8+27=54.

In hoofdstuk 36 van boek vijf (36 × 5 = 180) van Gargantua en Pantagruel legt de vrijmetselaar *François Rabelais* de woorden in de mond van Pantagruel:

> "Dit is Plato's echte psychogonie, geroemd door academici, maar slechts door hen verkeerd begrepen: de helft ervan bestaat uit één, de volgende twee getallen, twee vierkante getallen en twee kubische getallen."

Dit is dezelfde formule die voor ons ligt: 1 + 2 + 3 + 22 + 32 + 23 + 33 = 54, dat is de helft, en geheel - 54 × 2 = 108.

Wat deden de Platonische academici vermoedelijk in de 4e eeuw voor Christus? Ze speelden met het Nummer van het Beest:

54 + 666 = 720; 720 : 108 = 360 : 54 = 6,66666666.

Scaliger miste een cyclische, zich herhalende geschiedenis van de mensheid, gebaseerd op *het Nummer van het Beest*, 666. En vulde deze cycli met de verbale rommel van de Middeleeuwen. Tot zover de traditionele geschiedenis.

In het 36e kwatrijn van de 5e centurie (36 x 5 = 180) heeft de astroloog Nostradamus, een collega van Scaliger, hierover geschreven (*Auth. vertaling*):

De broer van je zus ben jij. Je
maakt het gif zelf:
Een misleiding als de dood is geboren -

Komt dit overeen met de woorden van degenen die met Fomenko in oorlog zijn: *"De Scaligeriaanse chronologie is slechts een waarheid, die op zichzelf geen geestelijke of wetenschappelijke diepgang heeft, en daarom is de Nieuwe Chronologie een leugen"* ? Historici moeten onthouden dat er een probleem is.

Het opgeven van de Scaligeriaanse "wetenschappelijke" chronologie is het einde van eeuwenlange vergiftiging met grof bedrog. Als de chronologie van de beschaving van de aarde in de nabije toekomst niet op orde wordt gebracht, zullen historici de woorden van de 16e-eeuwse humanist Sebastian Castellio vele malen moeten herhalen: "Het nageslacht zal niet kunnen begrijpen waarom we opnieuw in zo'n dikke duisternis moesten leven, nadat het licht al een keer was gekomen".

Chronologie als geloofsobject

Scaliger's chronologie heeft een grote aantrekkingskracht, net als de verhalen over UFO's en klopgeesten. Dat wil zeggen, het is aantrekkelijk omdat het mysterieus en onbegrijpelijk is. De Egyptische piramiden bijvoorbeeld zijn mysterieus en groots omdat het onmogelijk is te verklaren hoe men ze bouwde in het 3e millennium voor Christus. Als bewezen wordt dat ze in recente tijden van betonblokken werden gebouwd, worden de piramiden gewone bouwwerken.

Ook wanneer wordt gezegd dat de nieuwste wetenschappelijke methoden van de 16e eeuw bevestigen wat zonder die methoden in het duizenden jaren oude verleden al bekend was, wordt het verleden uitvergroot.

De aantrekkingskracht van het onverklaarbare heeft een andere naam: de verleiding van het buitenaardse. De mens probeert altijd verder te gaan dan zijn eigen redenering. Maar als we deze vraag filosofisch bekijken, moeten we de "seculiere humanisten" nazeggen:

> "Kennis is wat we vertrouwen en waar we ons handelen op baseren. Geloven dat kennis waar is, betekent dat het belangrijk kan zijn voor onze doelen en bedoelingen".

Sommige mensen vinden astrologische voorspellingen belangrijk voor hun praktische activiteiten; zij controleren hun plannen aan de hand van horoscopen. Maar zijn astrologische horoscopen ware kennis? Waarschijnlijk niet. En toch, hoewel er veel verschillende voorspellingen zijn die niet uitkomen, brengt dit nieuwe en nieuwe astrologen niet in verlegenheid.

Is de hypothese van Scaliger belangrijk voor ons praktische werk? Nee, want anders moeten we toegeven dat, ondanks onze beste inspanningen, het niveau van de cultuur catastrofaal daalt en een tijdperk van wreedheid en onwetendheid aanbreekt. Is Scaliger's chronologie van waarde voor fundamenteel onderzoek? Ja, maar alleen om de methodologie van middeleeuwse geleerden te bestuderen.

Er is de waarheid van de waarneming (ooggetuigenverslagen), de waarheid van de interpretatie (hypothesen van historici) en de waarheid van de verklaring (conclusies van filosofen). Een ooggetuige van sommige gebeurtenissen kan voor het nageslacht een kroniek van zijn tijd achterlaten. Maar veel in deze kronieken moet hij op eigen naam verzinnen, omdat hij niet over alle noodzakelijke informatie beschikt. De historicus is gedwongen de ene informatie boven de andere te verkiezen, die welke beter passen in het Procrusteaanse bed van zijn slanke theorie. De filosoof kan echter een verklaring geven die de bestaande illusies en vooroordelen teniet doet. Of, integendeel, het kan de geschiedenis helemaal in de war sturen.

> "...Er is een abstracte wetenschappelijke waarheid. En er is een concrete historische waarheid. Of liever, wat mensen geloven of zullen geloven als de waarheid. Dit is waar het woord 'waarheid' verwarrend wordt,".

De politicoloog A. Zinoviev schrijft in zijn artikel "Wereldwijde vervalsing van de geschiedenis" en stelt voor niet te spreken over "waarheid", maar over de geschiktheid van voorstellingen over het verleden voor de nieuwe behoeften van de mensheid die als gevolg van het historisch proces zijn ontstaan.

Men moet begrijpen dat als sommige krachten de behoefte voelen om de perceptie van "het verleden" in overeenstemming te brengen met het "heden", aan deze behoefte kan worden voldaan door een bewuste "correctie" van de geschiedenis. En het moet plaatsvinden als een grandioze

De eerste keer had hij bovendien de leiding over een revolutie, als een georganiseerde grandioze operatie, een epochale vervalsing van de hele geschiedenis van de mensheid. Scaliger zelf was misschien slechts een "rekenaar", maar zijn chronologie bleek al snel in trek en de vervalsing vond plaats.

Als iets belangrijk maar nutteloos is voor ons, betekent dit dat dit "iets" meer met kunst dan met wetenschap te maken heeft. Zo beschouwen sommigen astrologie als een valse wetenschap, anderen als kunst. Geschiedenis-theoretici hebben de geschiedenis ook als een kunst behandeld, en daarin ligt de diepe verbinding tussen astrologie en chronologie. Astrologie is geen pseudowetenschap maar een religie, een geloof in een buitenwereldse kracht.

Het gaat er niet om of astrologie empirisch waar is of niet. Waar het om gaat is of het werkt (of gemaakt wordt om te werken) als middel om iemands dorst naar betekenis te lessen.

> "Groepen en individuen die religieuze overtuigingen aanhangen hebben een overlevingsvoordeel ten opzichte van degenen zonder... De sociale groepen die mystieke riten en hekserijrituelen ontwikkelden hielpen hun leden om spanningen te overwinnen en de wil om te leven nieuw leven in te blazen," aldus deskundigen uit de sociobiologie.

Hetzelfde geldt voor de chronologie. Terwijl de geschiedenis slechts beschrijft wat er gebeurt, verklaart de chronologie (net als de astrologie) de betekenis van het zijn. Chronologie geeft een persoon op een mysterieuze manier het gevoel dat hij of zij deel uitmaakt van iets dat zijn of haar begrip te boven gaat en geeft belang aan zijn of haar bestaan. Chronologie is niet slechts een ondersteunende historische discipline, "het bestuderen van de systemen van chronologie en kalenders van verschillende naties", maar een historische filosofie, een systeem van ideeën en opvattingen over de geschiedenis en over de plaats van de mens daarin. De chronologie van Scaliger is een idealistische filosofie, die bovendien niet christelijk, maar gnostisch is. De middeleeuwse chronologie is een systeem van paranormale overtuigingen, waarop het principe "ik geloof, want het is absurd" meer van toepassing is dan op iets anders.

Ik denk dat de mens de verleiding tot het bovennatuurlijke niet kan overwinnen. De reden ligt in de genetische neiging van mensen tot magisch denken. Magische, occulte, religieuze verklaringen bieden zich juist aan wanneer de mens zich in moeilijkheden bevindt. Het universum zal, net als de tijd, altijd een speelveld lijken van onpersoonlijke krachten buiten onze controle.

M. M. Postnikov schrijft:

> "De laatste jaren worden gekenmerkt door de opkomst van een groot aantal verhandelingen over de zogenaamde 'parascience'. Op het gebied van de geschiedenis is het
> "In dit verband is het bijzonder interessant **dat de zogenaamde "*oude geschiedenis*"** *(in tegenstelling tot bijvoorbeeld de nieuwe geschiedenis)* **alle kenmerken heeft van de moderne parascience.**

Daar gaat het om.

De onvermijdelijkheid van Atlantis

In de jaren zestig suggereerde de beroemde Erich von Deniken dat de grote beschavingen van de oude wereld werden geïnspireerd door buitenaardse wezens uit de ruimte, en dat zodra hun invloed ophield, de beschavingen onmiddellijk in verval raakten. En binnen het kader van een traditionele chronologie heeft hij daar alle reden toe, want het feit dat de Egyptische piramides zo'n duizend jaar geleden zijn gebouwd, kan niet anders worden verklaard dan met behulp van buitenaardse wezens, wat historici nog steeds niet willen toegeven.

Zowel de traditionele hypothese als het "kosmische" idee zouden zeer goed zijn als

lieten de Egyptenaren *geen horoscopen achter* in bas-reliëfs op de plafonds van hun graven en tempels! En nu zijn er hun exacte astronomische oplossingen: 1394, 1422, en zelfs 1682 AD. Wat moeten egyptologen nu doen? Zullen zij de berekeningen van de astronomen willen erkennen, of zullen zij liever blijven geloven in de oudheid van de Egyptische beschaving? Zullen ze begrijpen dat chronologie geen cultvak mag zijn?

Over *piramides gesproken*: ze werden niet alleen in Egypte gebouwd. De geschiedenis van de Maya's en de Inca's in respectievelijk Noord- en Zuid-Amerika is veelzeggend.

B. Batsalev en *A. Varakin* citeren in hun boek Secrets of Archaeology de archeoloog S. Morley:

> "De eerste vijf stappen, waardoor het algemeen wordt aangenomen dat de mens zijn lange en moeilijke reis van woestheid naar beschaving ondergaat, zijn: de beheersing van het vuur, de uitvinding van de landbouw, de domesticatie van dieren, het maken van metalen werktuigen en de ontdekking van het wiel", waarna zij oprechte verbijstering uitspreken over het historische lot van de Amerikaanse indianenstammen: "En wat dan nog? Het volk dat slechts twee van de vijf principes ontdekte... staat, volgens de meest overdreven historische schattingen, aan het begin van de neolithische periode... creëert architectonische meesterwerken zoals de tempel van Kukulcan, ontwikkelt een religie en een filosofie, op basis waarvan de meest precieze en diep beschouwende astronomische subtiliteiten kalender werd gecreëerd...".

Bovendien zijn de Inca's van de XIe eeuw goed te vergelijken met de Maya's, waarvan de beschaving vrij onafhankelijk van de Inca's zou hebben bestaan in het 1e millennium na Christus, en daarna om onbekende redenen is verdwenen. Natuurlijk sluipt er een gedachte binnen over mysterieuze "beschaafden" in zowel het eerste als het tweede geval, die uit het niets verschenen.

Andere vragen rijzen: wat verbindt de Indische monumenten van Tiahuanaco, Machu Picchu, Chichen Itza, Cholula, Palenque, Monte Alban, Teotihuacan met de piramides aan de oevers van de Nijl en de Eufraat, waar ze zo op lijken? Hoe ontstonden de ziggurats, die qua vorm zo op elkaar lijken aan beide zijden van de Atlantische Oceaan, in Amerika, Afrika en Azië?

In het eerste hoofdstuk schreef ik dat de geschiedenis zich inspant om de mythe van het verleden van de mensheid, die zij zelf voorstelt, gebroken in een "opeenvolging van beschavingen", te verzoenen met de wetenschap. En als verzoening mislukt, verzint de geschiedenis nieuwe mythen.

Specialist in oude beschavingen W. Emery schrijft

> "...Het bestaan van een derde, wiens culturele verworvenheden afzonderlijk werden overgedragen aan Egypte en aan Mesopotamië, is de beste verklaring voor de gemeenschappelijke kenmerken en de fundamentele verschillen tussen de twee beschavingen.

Tot zover de "wetenschap". Wat is deze "derde partij" - ruimtewezens, Atlantis...? Historici en archeologen kunnen blijkbaar niet zonder.

Maar het is mogelijk om zonder te doen. Wat Mesopotamië, Egypte, het oude Rome, de Inca's en de Maya's gemeen hebben, afgezien van de gelijkenis van de monumenten, is het absoluut onwrikbare feit dat hun ontstaan en het bestaan van de beschavingen zelf zijn berekend door mensen uit het recente verleden, aanhangers van de Scaligeriaanse chronologie. Haal de onhoudbare chronologie weg en je kunt gemakkelijk zonder Atlantis.

Maar men blijft zoeken naar het "verzonken continent", dat wil verklaren waarom "oude beschavingen" zo geavanceerd waren als het middeleeuwse Europa. Een verkeerde datering maakt het zelfs onmogelijk om te suggereren dat cultuur en religie in de 13e en 16e eeuw door een klein aantal Europese figuren naar Mesopotamië en Noord- en Zuid-Amerika kunnen zijn gebracht, en zich hier al snel ontwikkelden, vermengd met plaatselijke geloofsovertuigingen en gewoonten.

> Opnieuw worden we geconfronteerd met een overgebleven fragment van de wetenschappelijke kennis van een verdwenen beschaving", *schrijft G. Hancock*. - Bovendien is het bevestigd,

dat deze beschaving, althans in sommige zaken, niet minder geavanceerd was dan de onze...".

Maar wij hebben het zeker niet ontwikkeld, maar de Atlantiërs, meent de wetenschapper:

> "Als er geen Atlantis was, hoe verklaar je dan dat de oude Egyptenaren zichzelf als roodhuidig afschilderden? En waarom, aan de andere kant, stellen de monumenten van Centraal Amerika negers voor? Hoe valt het te verklaren dat men op basis van de parameters van de hoogste piramide de data van alle oorlogen en natuurrampen kan berekenen? Wie heeft het eeuwenoude plan van de goddelijke voorzienigheid erin gestopt?"

Als *Atlantis* bestond, was het een grote archipel of zelfs een heel continent. Tot nu toe zijn er echter geen sporen gevonden op de zeebodem, niet alleen van een beschaving, maar ook van deze archipel zelf. Er is ook geen bewijs voor het bestaan van een gezonken continent.

Professor Zdenek Kukal, die een volledig overzicht heeft gemaakt van de literatuur over Atlantis, schrijft aan het eind van zijn ernstige boek "Atlantis in het licht van de moderne kennis":

> "Alle boeken, rapporten, wetenschappelijke en populair wetenschappelijke publicaties bewijzen alleen dat ... Atlantis niet gevonden is en niet gevonden kan worden, omdat het een verzinsel van Plato is. Tegelijkertijd bevestigen wij dat de zoektochten naar Atlantis, tenzij ze natuurlijk afdalen naar het niveau van een opzettelijke hoax of zelfs occultisme, van groot nut zijn voor de mensheid. Dankzij Atlantis is het grote publiek geïnteresseerd geraakt in verschillende kennisgebieden, en dankzij Atlantis zijn we tot een aantal opmerkelijke wetenschappelijke ontdekkingen gekomen, zij het via een omweg.

Wat zijn de prestaties van de Atlantis zoekers?

Rond de Bahama's zijn een aantal architectonische monumenten gevonden. Het kan van alles zijn, alleen het verband met Plato's Atlantis is niet zichtbaar. De analyse van de door Atlantisten aangehaalde vondsten roept sterke twijfels op:

> "Er werd ook een koolstofdateringsmethode gebruikt om de leeftijd te bepalen. Daaruit bleek dat de stenen, die op een diepte van 3 meter lagen, minstens 4.700 jaar oud waren, op een diepte van 4 meter 6.000 jaar. In dit geval moeten de stenen op 10 meter diepte meer dan 10.000 jaar oud zijn.

En op een diepte van 100 meter, voegen ze eraan toe, minstens tien biljoen miljard jaar oud. Waarom niet liegen als er niets te zeggen valt? Immers, zelfs de uiterst onnauwkeurige radiokoolstofmethode kan alleen organische resten dateren, geen gesteenten!

Atlantoloog Alim Wojciechowski schrijft:

> "... stenen met soortgelijke tekens zijn ook gevonden voor de Yap... eilanden... ten oosten van de Filippijnen, die duizenden kilometers verwijderd zijn van de Bahama's... Dit zou alleen maar kunnen wijzen op het bestaan van vroegere betrekkingen op zee tussen de bewoners van deze gebieden, hetgeen geenszins strookt met de huidige opvattingen".

Het vaststellen van een normale chronologie van de vondsten en de omgang op zee is goed mogelijk.

In het begin van de jaren 70 ontdekten Amerikaanse archeologen, op zoek naar Atlantis...

sporen van menselijke bewoning van 15-20 duizend jaar voor Christus (en dan?). Onlangs werden bij het dorp Chayeniu in het zuidoosten van Turkije huizen met meerdere kamers opgegraven die ongeveer 10 duizend jaar oud zijn (wie en hoe heeft die jaren geteld, en wat heeft Atlantis ermee te maken?). In Groenland is een meteoriet met de naam Aginito gevonden met een gewicht van ongeveer 34 ton (wat heeft dit met Atlantis te maken?). Silicium snijwerktuigen werden ontdekt op de bodem van de Noordzee (nou en?)

Ondertussen schrijft Wojciechowski op basis van dergelijk bewijsmateriaal

> "Men denkt dat bovenstaande feiten voldoende zijn om de conclusie te aanvaarden dat het legendarische Atlantis ooit heeft bestaan en daarna is vergaan."

Na analyse van alle mogelijke hypotheses over de mysterieuze verdwijning van het eiland-continent concludeert Voitsekhovsky dat er in 11 542 v. Chr. een kosmische catastrofe plaatsvond die de beschaving van de Atlantiërs vernietigde, die een kennisniveau hadden bereikt dat ons vandaag ongelooflijk en onbegrijpelijk voorkomt. En op 22 september, 10 532 v. Chr. (ik vraag me af welke dag van de week het was?), kwamen de overlevende Atlantiërs naar de Aarde vanaf Mars of Venus en begonnen met de bouw van de Egyptische piramides in 10.478 v. Chr. (Stilte, geen woorden).

Kunnen mensen bij hun volle verstand, waar ze ook vandaan komen, gaan bouwen voor 8000 jaar? En bovendien, enkele millennia later, om ook in andere delen van de planeet te gaan bouwen? En dat is precies wat A. Wojciechowski, H. Hancock, R. Buvelle en anderen beweren. En vooral: wat is het doel van deze constructie? Als zo'n project al een doel kan hebben. En het is hoogst onwaarschijnlijk dat zo'n
De "lange constructie" zou klaar zijn.

Deze en soortgelijke "verbazingwekkende" ontdekkingen van sommige archeologen plaatsen de archeologie helaas op één lijn met atlantologie, piramidologie en ufologie. Bijzonder indrukwekkend is het volgende "argument":

> "In het Er Ri gebergte hebben archeologen in een gigantisch grottenlabyrint een oude stad ontdekt waar de voorouders van de huidige Berbers woonden: de totale lengte van de galerijen en zalen bedraagt 35 kilometer. Voor wie, zo niet voor de agressieve Atlantiërs, konden de oude bewoners van Marokko zich verbergen in de talrijke grotten?

Inderdaad! We verbergen ons ook voor iemand in ondergrondse tunnels.

Het wordt hoog tijd dat de Atlantofielen het eens worden over waar hun favorieten op Aarde mee bezig waren: het licht van de beschaving naar de verschillende volkeren van de planeet brengen, of wilde Berbers door de grotten jagen.

Wat wordt er nog meer aangehaald om het bestaan van een soort pra-beschaving te bewijzen, of het nu Atlantis is of "leraren" uit andere sterrenstelsels? De 16e-eeuwse kaarten *van Mercator* en O. Finius, waarop **de Zuidpool en Antarctica** pas in de 19e eeuw zijn ontdekt, niet met een enorme ijskap, maar met bergen en rivieren. Deze kaarten verschillen echter niet van veel andere kaarten uit de 16e eeuw waar dit deel van de wereld TERRA AVSTRALIS wordt genoemd. Met andere woorden, de cartografen konden de kustlijn van Australië niet nauwkeurig traceren, terwijl hun wel de kennis van Antarctica wordt toegedicht!

Het is ook vreemd dat Hancock niet de kaart van Mercator aanhaalt, die **de Noordpool** toont **met een hoge berg** op de Noordpool zelf en vier rivieren die in verschillende richtingen stromen. Het is twijfelachtig of de popularisator zich hiervan niet bewust is. Waarschijnlijk durfde hij geen reclame te maken voor het document, dat zelfs bij hem geen vertrouwen wekt, net zoals talloze bewijzen van stilistische parallellen tussen de kunst van de oudheid en de middeleeuwen niet worden aangeprezen.

Over Antarctica gesproken. De laatste veronderstelling van "specialisten" in Atlantica: Atlantis was niet alleen onder water, maar ook bevroren, en ligt nu verborgen onder het ijs van Antarctica. Als ze het daar ook niet vinden, kun je er zeker van zijn dat ze zullen verklaren dat het met de maan is weggedreven,

die, zoals iedereen weet, zich onlangs van de aarde heeft losgemaakt.

Ondertussen zijn er al studies over Atlantische kunst verschenen. De werken van deze kunst zijn verbazingwekkend. Ik heb het over de beroemde bergkristallen schedels. Ik kan je niet vertellen wat voor schedels het zijn of waar ze vandaan komen. Ze verbazen echter niet door het feit dat ze bestaan, maar door de opeenstapeling van lege woorden die in enthousiaste beschrijvingen worden gebruikt:

> "De kwarts schedel heeft vreemde eigenschappen. Soms zien mensen die daar gevoelig voor zijn een eigenaardig aura eromheen; anderen bespeuren er een zoetzure geur omheen. Soms lijkt de schedel geluiden uit te zenden als een jingle bell of een zwak koor van menselijke stemmen. In zijn aanwezigheid hebben veel mensen realistische visioenen...".

In één woord, iemand ziet, iemand voelt, iemand denkt, en iemand hoort... verbeeldt... Blijkbaar heeft iemand Atlantis niet alleen nodig als het voorouderlijk huis van oude beschavingen, maar vooral als de bron van het oude occultisme.

Laten we terugkeren naar *de Inca en Maya beschavingen*. Als de Atlantische beschaafden, die van Mars kwamen, de Amerikaanse Indianen leerden menselijke offers te brengen, kunnen we dan zeggen dat zij duivelsaanbidders waren? Als door hun activiteiten het occultisme niet alleen bekend werd bij de beschavingen van de Oude Wereld, maar ook bij die van de Nieuwe Wereld, betekent dit dan dat de Atlantiërs vrijmetselaars waren?

A. Podjapolski vestigde de aandacht op het verband tussen de Maya en Inca kalenders. Als de Maya's 10-tun-cycli telden (5 tuns voor 360 jaar en 5 tuns voor 333 jaar), zijn hun berekeningen vrijwel identiek aan die van de Inca's.

Volgens de Maya's voltooien 13 *baktun* (als 1 *baktun* gelijk is aan 144 000 jaar) de volledige cyclus van de jaartelling, die zeker zal eindigen met de wereldwijde catastrofe. En als één baktun gedeeld wordt door de tijd waarin de aardas een precessie van 30 graden maakt, dus één teken van de dierenriem, dan komen we op het getal van het beest:

144 000 : 2160 = 66,6666666...

Dit alles wijst op de nabijheid van de Indiase beschavingen, niet van een mythische "pracivilisatie", maar van de zeer reële middeleeuwse cultuur van de Oude Wereld met haar voorliefde voor het occulte en de numerologie.

Laten we het resultaat van het harde werk van de atlantologen samenvatten.

> "...Er is tegenwoordig niets definitiefs bekend over Atlantis. En de enige informatie die in deze zin serieuze aandacht verdient, staat in twee kleine teksten van één enkele auteur - Plato," *schrijft de Franse historicus Alain Decaux* . - Tenslotte, ook al zijn er enkele overeenkomsten tussen ... oude culturen, het feit blijft dat ze allemaal zeker zijn ontstaan nadat Atlantis in de oceaan was verdwenen ...".

Het is niet ongewoon om te horen dat de "nieuwe chronologen" het verleden hebben afgesneden, de mensen van de geschiedenis hebben beroofd, enz. In feite waren het de Scaligers die de enige gemeenschappelijke geschiedenis doodden, het levende vlees ervan uit elkaar haalden en de delen van dit lijk verspreidden over verschillende eeuwen en millennia.

KUNST ALS STUDIEOBJECT

Renaissance van de oudheid: een blik van veraf

Aan het eind van de dertiende en het begin van de veertiende eeuw ontstond in de steden van Italië een nieuwe *renaissancecultuur*, zo vertelt de traditionele geschiedenis. De Italiaanse samenleving, die leek te zijn ontwaakt uit een eeuwenlange winterslaap, raakte geïnteresseerd in de klassieke oude talen, de antieke filosofie, geschiedenis en literatuur, alsmede in de verschillende monumenten van antieke kunst en architectuur.

Academicus *N.A. Morozov*, verre van een aanhanger van de mainstream geschiedenis, geeft toe

> "Dit waren de hoogtijdagen van de Italiaanse Renaissance, toen Ferrara een wemelend leven van cultuur en verlichting leidde onder de heerschappij van de familie Este, en Florence onder de briljante Medici... Geen enkele stad gaf zo'n massa intelligentie, elegantie en schoonheid als Florence, en tegen het einde van de veertiende eeuw had ze al een vooraanstaande positie verworven. Haar liefde voor vrijheid, patriottisme en onvermoeibare energie in alle zaken ... plaatsen deze stad aan de top van alle andere gemeenschappelijke steden van Midden-Italië."

Dante, Giotto, Petrarca, Bocaccio, Ariosto, Aretino, Lorenzo Valla, Bracciolini, Brunelleschi, Alberti, Masaccio, Donatello, Piero della Francesca, Angelo Poliziano, Luigi Pulci, Botticelli, Mirandola leefden en werkten in Florence in de 14e en 15e eeuw; in andere Noord-Italiaanse steden, vele andere architecten, kunstenaars, beeldhouwers, schrijvers, filosofen, humanisten, kenners en verzamelaars van antiquiteiten.

Dit was het geval in Noord-Italië. Maar de Latijnen hadden heel wat landen onder hun controle. Het zou logisch zijn om aan te nemen dat de mode voor oude kunst ook plaatselijke beeldhouwers, schilders en architecten zou aanmoedigen om meesterwerken van wereldklasse te creëren. Zeg, de West-Europeanen hadden de macht in Griekenland en de Balkan na de 4e Kruistocht. Sinds 1311 was Athene een Siciliaans-Catalaans hertogdom, de Peloponnesos behoorde tot de Fransen. En men zou verwachten dat Athene onder Catalaans bewind, en vervolgens vanaf 1387 onder Florentijns protectoraat, de rijpe vruchten van artistieke creativiteit en filosofie zou laten zien na Florence! En ze zouden ook verschijnen in zowel Nicea als Constantinopel.

Maar vreemd genoeg werden de plaatselijke Letten en Grieken niet getroffen door de renaissance van de Griekse oudheid, een wereldwijde rage. Bovendien was volgens de Italiaanse schilder, architect en auteur van "Biografieën van de beroemdste schilders, beeldhouwers en architecten" (1550) *Giorgio Vasari,* de belangrijkste taak van de Italiaanse kunstenaars gewoon om zich te ontdoen van de ouderwetse "Griekse manier", wat reeds in de XIV eeuw met succes werd uitgevoerd.

H. Morozov, die als eerste suggereerde dat de wereldchronologie onjuist was, opperde het idee van de schepping:

> "...het was hier *(in Griekenland en Constantinopel - Auth.)* en in deze tijd *(eind 10e - begin 15e eeuw)* dat de klassieke werken van *Aristophanes, Sophocles, Fidias, Praxiteles, Euclides, Aristoteles* en anderen".

Als dit waar is, verdwijnt alle vreemdheid: de ontwikkeling van de Europese cultuur vond niet plaats in lokale "brokken" gedurende de verschillende millennia, maar was universeel en gelijktijdig.

Dit blijkt uit de verslagen van tijdgenoten. Zo noemde de westerse keizer *Frederik III* in zijn oproep aan *paus Nicolaas V* de overgave *van Constantinopel* aan de moslims in 1453 "het algemene ongeluk van het christelijke geloof", omdat het (Constantinopel) "het ware huis van de literatuur en van alle schone kunsten" was. En kardinaal Vissarion, die er ook naar verlangt dat Tsargrad onder islamitische heerschappij komt, noemt het
"de school van de beste van de kunsten". Maar waar zijn ze, de voorbeelden van deze middeleeuwse Byzantijnse kunst! Ze bestaan niet, tenzij je ze zoekt in de "oudheid". Waar is de "school van de kunsten"? Nogmaals, "mislukt" duizend jaar geleden, want de "school" voor de Renaissance was dezelfde oudheid!

Renaissance van de oudheid: een kijkje in de keuken

De Florentijn *Giorgio Vasari* (1511-74), architect en kunsthistoricus aan het hof van hertog *Cosimo de' Medici*, was de eerste die probeerde een periodisering in de kunstgeschiedenis in te voeren. Hij bedacht de term *'Gothic' om* de barbaarse kunst van vroegere tijden te beschrijven. Hij beschreef voorbeelden van kunst uit verschillende periodes.

Zijn werk zou vol zitten met "onzin en flauwekul". De chronologische "drogredenen" waren typisch voor die tijd, aangezien Vasari's tijdgenoten niet alleen *Livy* of *Sullustius*, maar ook *Vergilius* en *Ovidius* als historici beschouwden. En interessant genoeg werden ze allemaal geacht relatief recent te hebben geleefd, niet lang voor de uitvinding van de boekdrukkunst. De eerste uitgevers van Cicero zagen hem ook als een middeleeuwse auteur.

Natuurlijk verschillen Vasari's ideeën over chronologie van die van vandaag. Het is beter om het zonder data te lezen. Zo zouden de Goten in de vijfde eeuw na Christus in de politiek "de lakens uitdelen", terwijl we in zijn boek lezen dat onder hun heerschappij in de twaalfde eeuw het volgende verscheen
"gotische stijl". In feite gaf Vasari de stijl zijn naam op basis van zijn kennis dat architecten uit recente tijden creëerden om de barbaren, de Goten, te behagen. De traditionele geschiedenis daarentegen "scheidt" de Goten en de architectuur van "hun naam" in verschillende millennia.

Allereerst beschrijft Vasari de bouwstijl die wij tegenwoordig "Romaans" noemen en verwijst hij in dergelijke termen naar de "donkere", post-antieke IX-XI eeuwen na Christus:

> "De ouden gebruikten verschillende soorten heremieten voor deuren of graven in plaats van zuilen: sommigen gebruikten een figuur met een mand op het hoofd in plaats van een kapiteel, anderen een figuur tot aan het middel en de rest tot aan de basis in de vorm van een piramide of boomstammen; op dezelfde manier maakten zij meisjes, saters, putten *(engelen)* en allerlei monsters en freaks, wat zij geschikt achtten, en wat hun verbeelding voortbracht, gebruikten zij voor hun creaties".

De Romaanse kathedraal in Poitiers. XI-XII eeuw.

Gotische kathedraal in Amiens. 13e eeuw.

Met andere woorden, de meesters die vijf- of zeshonderd jaar voor zijn geboortejaar zestiende eeuw werkten, beschouwt Vasari als "oud". Het is duidelijk dat hij zich nauwelijks een voorstelling kon maken van meesters die duizend of twee jaar voor hem leefden. Maar dat is niet nodig, want in zijn boek presenteert hij ons een andere, niet traditioneel geaccepteerde, evolutie van de kunsten. Nadat hij in zijn boek de romaanse stijl heeft geschetst, gaat hij onmiddellijk, zonder enige tijdsindeling, over op de gotiek:

> "Er zijn werken van een ander soort, de zogenaamde Duitse werken, die in versiering en verhouding sterk verschillen van de oude en nieuwe. Tegenwoordig gebruiken de beste meesters ze niet, maar ze worden door hen gemeden als lelijk en barbaars, omdat er in elk van hen geen orde is, en men het eerder verwarring en wanorde kan noemen, omdat in deze gebouwen, die zo talrijk zijn dat de wereld erdoor wordt geteisterd, de deuren versierd zijn met dunne zuilen en gedraaid als een schroef, die geen gewicht kan dragen, hoe licht het ook is. Op dezelfde manier zetten ze op alle gevels en andere versieringen God weet wat voor tabernakels, één op één, met zoveel piramides, spitsen en bladeren, dat ze niet alleen niet kunnen staan, maar het ongelooflijk lijkt dat ze ook maar iets kunnen dragen, en ze hebben zo'n uitstraling alsof ze van papier zijn en niet van steen of marmer. En in deze werken maakten zij zoveel uitsteeksels, spleten, consoles en krullen, dat zij hun dingen van alle proporties beroofden, en vaak, het ene op het andere gestapeld, bereikten zij zo'n hoogte dat de bovenkant van de deur het dak raakte. Deze stijl is uitgevonden door de Goten *(!),* want nadat de oude gebouwen waren verwoest en de oorlogen de architecten hadden gedood, begonnen de overlevenden in deze stijl te bouwen, maakten gewelven op lancetbogen en vulden Italië met allerlei soorten gebouwen, en omdat er niet meer wordt gebouwd, is hun stijl helemaal in onbruik geraakt".

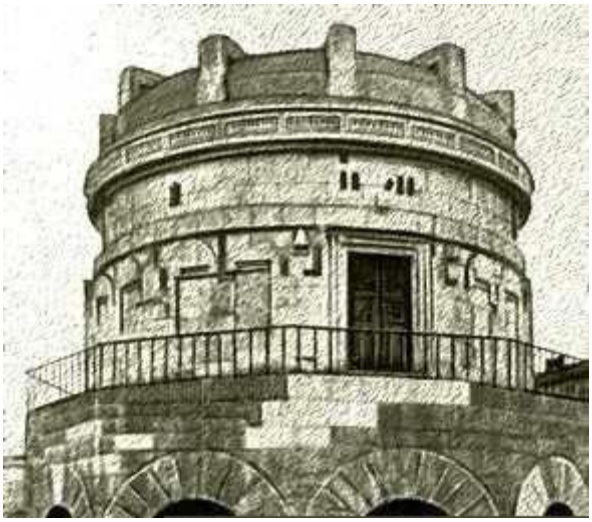

Het mausoleum van Koning Theodoric in Ravenna. Wat is het? Late oudheid (zesde eeuw), of Romanica (elfde en twaalfde eeuw)?

De gotische stijl werd dus inderdaad uitgevonden in de gotische tijd, maar het was na "De Gotische periode" in de architectuur, want anders hadden de Goten de "oude gebouwen" van de 10e en 11e eeuw niet kunnen vernietigen en de Romaanse architecten kunnen ruïneren. En toch heeft Vasari in zijn kritiek op de gotische *ampullen, masverka's, krabben, kruisbeelden*, enz. geen duidelijk idee wanneer die in de bouwpraktijk zijn gekomen. Wie noemt hij überhaupt "ancient": misschien degenen die honderd tot honderdvijftig jaar voor hem leefden...?

(Voor de Russen in de jaren zeventig was de oorlog met Napoleon allang vergeten, een "oude" gebeurtenis. Leefomstandigheden, geletterdheid, "beschaving" waren heel anders geworden. Alleen Tolstoj's roman Oorlog en vrede bracht het Napoleontische tijdperk terug, bracht het dichterbij).

Traditioneel, wanneer men spreekt over de Middeleeuwen, heeft Vasari het over oude architectuur. Hier is wat hij schrijft, waarbij hij de stijl (volgorde) die de "oude Grieken" gebruikten een Rustieke stijl noemt:

> "De ouden gebruikten deze orde voor deuren, ramen, bruggen, aquaducten, schatkamers, kastelen, torens en forten om materieel en geschut *(!)* op te slaan, evenals zeehavens, gevangenissen en vestingwerken met hoeken van diamantroest met vele mooie facetten.

Ik wil dit woord speciaal benadrukken: "artillerie". Vasari schreef dat woord. Ik denk dat hij precies wist wat artillerie was en schreef over middeleeuwse torens en forten die gebouwd werden in een tijd dat artillerie al bekend was, namelijk de veertiende en vijftiende eeuw na Christus.

Maar hierna bevestigt Vasari verder dat de Goten niet zo oud zijn als nu algemeen wordt gedacht. Zo leefde de Gotische koning Theodoric volgens hem niet in de late antieke tijd, maar kort voor het begin van de Renaissance:

> "...Toen verschenen er nieuwe architecten, die, behorend tot barbaarse volkeren, een manier vonden om voor hen te bouwen op de manier die wij nu Duits noemen. Zij maakten sommige dingen belachelijker voor ons nieuwe mensen dan prijzenswaardig voor henzelf, totdat uiteindelijk de beste meesters een betere vorm vonden, die enigszins leek op de juiste oude vorm, en op deze manier zien wij overal in Italië de oudere maar niet oude kerken door hen gebouwd, zoals het paleis dat Theodoric, koning van Italië, te Ravenna bouwde, een ander te Pavia, een ander te Modena op een barbaarse manier, eerder rijk en enorm dan dat het van correct begrip en goede architectuur was."

Met andere woorden, volgens Vasari ging de gotische architectuur vooraf aan de monumenten die met koning *Theodorik werden* geassocieerd. Dan duikt er nog iets op: een historicus uit de zestiende eeuw, die over de gebeurtenissen van de "Renaissance" schrijft, beweert dat *Karel de Grote* (die in de negende eeuw stierf) een tijdgenoot van de Renaissance was!

> "IN FLORENCE VOORAL is de architectuur enigszins verbeterd, zo is de kerk van Sant'Apostolo door Karel de Grote gebouwd, weliswaar klein, maar op de meest voortreffelijke wijze, want niet alleen bezitten de schachten van de zuilen grote gratie en fijne afmetingen ... maar ook de kapitelen en de bogen over de bogen van de twee kleine beuken laten zien dat enkele goede kunstenaars in Toscane zijn overgebleven of nieuw leven zijn ingeblazen. In het algemeen is de architectuur van deze kerk zodanig dat Pippo di ser Brunellesco niet aarzelde om haar als model te nemen voor de bouw van Santo Spirito en San Lorenzo in dezelfde stad".

Kathedraal van Orvieto (bouwjaar 1290).

Een voorbeeld van een gotisch interieur. Dit is de zogenaamde "flegmatieke gotiek", een overgangsstijl van mediterraan naar continentaal (of van Romanica naar gotiek?).

Kerk van San Lorenzo, een voorbeeld van een Renaissance interieur.

Het is sinds 1421 in aanbouw (nog steeds niet voltooid, geen gevel). En sommige kunsthistorici herleiden de geschiedenis ervan tot de late oudheid.

De passage over kunstenaars die kunnen "herleven" of "herleven" is hier bijzonder goed "om bewaard te blijven" (zo oud waren ze!).

Tegenwoordig begeleiden kunsthistorici alles wat Vasari schrijft "tegen de stroom in" van de traditionele chronologie met deze "opmerkingen": er is geen documentair bewijs om Vasari's beweringen te weerleggen, maar zijn toeschrijvingen zijn ongegrond; het auteurschap van de naam van alle door Vasari genoemde werken is twijfelachtig en de chronologie bij benadering; Vasari heeft twee meesters in één persoon verenigd, enzovoort.

Maar na de toestand van de architectuur van de voorgaande periode te hebben geschetst, schrijft Vasari in dezelfde geest over het ontstaan van *de Renaissance*:

> "De toenmalige heersers van Florence nodigden verschillende schilders uit *(uit* Griekenland*! - Auth.)* juist om de schilderkunst van Florence te herstellen, die eerder de weg kwijt dan dood was *(d.w.z. de gotische weg volgde? - Auth.)* ... Samen met andere werken die zij in de stad lieten uitvoeren, begonnen zij aan de Gondi-kapel, waarvan de gewelven en muren nu bijna geheel door de tijd zijn aangetast...".

En de commentator vertelt de lezer: er kwamen geen schilders uit Griekenland e n e r w a s destijds geen kapel in Florence, dus er is niets bewaard gebleven. Dus Vasari vertelt ons pure fictie. Hoewel het onduidelijk wordt waarom het boek met ficties werd vertaald, becommentarieerd en gedrukt, tot verdriet van de lezers.

> "Toen *Niccola Pisano* werkte onder leiding van verschillende Griekse beeldhouwers *(waarschijnlijk uit het oude Griekenland - auth.)* die de figuren en ander beeldhouwwerk in de kathedraal van Pisa en in de tempel van San Giovanni maakten, werden tussen de vele marmeren fragmenten die door de Pisaanse troepen werden verkregen *(de troepen verkrijgen hun trofeeën in veldslagen, niet door ze in wijngaarden op te graven - auth.)* Er waren verschillende oude sarcofagen die nu in Campo Santo in de stad staan...".

Niccolò Pisano. De preekstoel van de doopkapel in Pisa (1260).

Over de term "antico" gesproken. Het woord "antico" komt in geen enkel werk uit de dertiende, veertiende of vroege vijftiende eeuw voor. Het werd pas algemeen gebruikt in de tweede helft van de XVe eeuw. Het zou logisch zijn te veronderstellen dat het werd toegepast op de werken uit het recente verleden, waarmee natuurlijk een bepaalde periode wordt bedoeld. In het "taalmilieu" is dit aan de orde van de dag. Als we bijvoorbeeld de uitdrukking "pre-Perestrojka tijden" uitspreken, begrijpen we dat we het hebben over de paar jaar voordat Gorbatsjov aan de macht kwam, en niet over het tijdperk van bijvoorbeeld Ivan de Verschrikkelijke, hoewel Ivan ook vóór Gorbatsjov regeerde.

G. Vasari vervolgt het verhaal van de kathedraal van Pisa:

> "...Daarom prees *Frederik Barbarossa*, terugkerend van Rome, waar hij gekroond was, en passerend door Arezzo, vele jaren nadat deze *(de kerk, - auth.)* was gemaakt *(door de zoon van Niccolò Pisano, Giovanni - auth.)*, deze en bewonderde deze bovendien tot in het oneindige...",

De historicus corrigeert hem onmiddellijk: niet *Frederik I Barbarossa*, maar *Frederik III Habsburg*.

Een historicus weet het het beste!

Maar hier citeert Vasari de woorden die in de trap naar Spedale Nuovo zijn gekerfd:

> "Dit is het vat dat Caesar aan de keizer van Pisa gaf om het aan hem betaalde eerbetoon te meten; het werd opgericht op deze zuil en leeuw in de dagen van Giovanni Rosso, curator van de curatele van Santa Maria Maggiore in Pisa. A. D. MCCCXIII *(1313)* , maart...", -.

dan schaamt de commentator zich om zijn mond te houden. Hij heeft niet de moed om een hele menigte middeleeuwse burgers in één keer belachelijk te maken: de historicus, de beeldhouwer, de architect, de bouwers, en alle belastingbetalers van die tijd bovendien: zij richtten een zuil op met een schaal om eerbetoon te innen aan de oude Romeinse Caesar, alsof ze niet wisten dat de Heilige Roomse Keizer van het Duitse Rijk, Hendrik VII van de Luxemburgse dynastie, over hen regeerde.

Beschuldigen kunsthistorici Vasari niet van het schrijven van onzin? Zoals zijn relaas suggereert, leerden de Italiaanse kunstenaars van de Proto-Renaissance van levende Griekse meesters, en niet op de oude "Griekse manier", maar in de "correcte" kunst.

> "Ik zeg hetzelfde over de beeldhouwkunst, die in dit eerste tijdperk van haar heropleving veel goeds had, want ze had zich al verwijderd van de onbeholpen Griekse manier, zo ruw dat ze meer een steengroeve was dan een uitdrukking van het genie van de kunstenaar, want beelden die op deze manier waren gemaakt, waren gewoon stompjes, verstoken van plooien, houdingen en bewegingen, onwaardig om beelden genoemd te worden".

Hier moeten de termen worden verduidelijkt. Wanneer Vasari "Griekse stijl" schrijft, is dat de stijl van het *Byzantijnse Rijk*, met andere woorden het Mediterrane Rijk, *het Grote Romeinse* Rijk . In moderne termen is het *Romaanse kunst*. Vasari zelf kon, omdat hij in de tijd van het Italiaanse Rome leefde, niet "Roman" schrijven, d.w.z. Romeins, zoals de term later werd geïntroduceerd.

De zogenaamde 'Vrouwe van Oxerra' (ca. 625-600 v. Chr.), een voorbeeld van de 'Griekse' manier (1e tijdperk).

Cora "674" (ca. 510-500 VC) van de Akropolis van Athene, een voorbeeld van het "2e tijdperk".

In het volgende citaat probeert hij zijn chronologie uit te leggen, maar slaagt daar helaas niet in. Het is echter duidelijk dat de historici van zijn tijd niet verder terug in de tijd konden kijken dan honderd tot honderdvijftig jaar:

Myron, "Discobol", een marmeren Romeinse kopie van een bronzen origineel (naar verluidt 5e eeuw v.Chr.) Een voorbeeld van "3e tijdperk" volgens Vasari, d.w.z. dat het beeld niet eerder dan 100-150 jaar voor hem in Griekenland is gemaakt.

> "Maar om gemakkelijker te begrijpen wat ik oud noem en wat oud is, zal ik zeggen dat oud waren de dingen van Korinthe, Athene, Rome en andere meest glorieuze steden, geschapen vóór Constantijn onder Nero, Vespasianus, Trajanus, Hadrianus en Antoninus

De oude zijn alle die sinds St. Sylvester en later door sommige van de overgebleven Grieken zijn gemaakt, die meer in staat waren om te schilderen dan om ze in kleur te maken. Want tijdens deze oorlogen *(waarschijnlijk het midden of de tweede helft van de XVe eeuw)* stierven, zoals reeds vermeld, de uitstekende eerste kunstenaars, de overige Grieken zijn oud, maar niet antiek, hebben niets anders dan de algemene contouren op een gekleurde achtergrond, zoals blijkt uit de talloze mozaïeken tot op heden ".

Volgens mij regeerden de door de auteur genoemde "oude" keizers in de XIII-XV eeuw, net als Caesar, die Vasari en ik pas in 1313 hebben "ontdekt". Dat wil zeggen, de historicus vertelt ons dat de "oude" Grieken de mozaïeken afmaakten die begonnen waren door
door de "oude" Grieken!

In lekentaal: oude mensen zijn mensen die nog leven, of die leefden ten tijde van de levende getuigen. We kennen bijvoorbeeld de uitdrukking "oude bolsjewieken". Wie zijn dat? Mensen die lang geleefd hebben, die iedereen op zijn oude dag heeft gezien. En, zeg, Ya. M. Sverdlov stierf jong, hoewel hij een van de grondleggers van het bolsjewisme was. Niemand heeft hem ooit een "oude bolsjewiek" genoemd.

Wij zullen later spreken over de tijd van het bestuur van "oude keizers", maar voor nu zullen wij een vraag stellen: als *de* verdwijning *van de oude Grieken heeft plaatsgevonden* in het midden van de XVe eeuw "tijdens de genoemde oorlogen", of waren er dan zulke oorlogen? De kolossale vernedering van de christelijke wereld en het verlies van Constantinopel gebeurde in 1453. Er werden oorlogen gevoerd met de Turken en het waren de Grieken die leden. De Griekse kunstenaars leden er ook onder. Tot zover het woord "antico".

"Deze kunstenaars, als de beste en enige in hun vak, werden uitgenodigd naar Italië, waar zij, naast de mozaïeken, ook de beeldhouwkunst en de schilderkunst inbrachten, zoals die bekend waren, en zo leerden zij die aan de Italianen..."

Dus, Vasari beschrijft de gebeurtenissen van een eeuw geleden. Hij schreef dit alles in de tijd van Scaliger Sr, voordat zijn zoon zijn chronologie openbaar maakte.

"Zo zien we *(al was het maar om degenen te geloven die in de tijd dichter bij de oude meesters stonden en dus met eigen ogen over hun werken konden oordelen)* dat de beelden van Kanach nog zeer stijf en verstoken van alle leven waren, en dat van de beelden van Calamide werd beweerd dat ze hetzelfde waren, hoewel ze iets fijner waren dan de voornoemde. Toen kwam Myron, die niet precies de werkelijkheid van de natuur nabootste, maar zijn creaties precies dezelfde verhouding en aantrekkelijkheid gaf, zodat ze met recht mooi genoemd konden worden. Op de derde trede kwam zijn opvolger Polycletus, en al die andere illustere beeldhouwers, die, zoals men zegt en moet geloven, beelden in volle perfectie schiepen".

Wanneer was dit? Vasari beperkt zich tot "in andere tijden", maar ooggetuigen van deze "van andere tijden" leefden niet in het "eerste tijdperk" (toen de beeldhouwkunst "de steengroeve weggaf").

Ik heb al opgemerkt dat Vasari's ideeën over chronologie erg vaag zijn. Hij verdeelt de kunstgeschiedenis in "tijdperken", en onder het "derde tijdperk" verstaat hij zijn tijdgenootschap, het tweede - de tijd 100-150 jaar voor hemzelf, toen de Griekse kunst beter was dan de kunst van Noord-Italië, hetzelfde eerste tijdperk is voor hem
"Romaanse" tijden. Uit de teksten van Vasari blijkt duidelijk dat de eerste jaartelling niet werd beleefd door wat hij de ouden noemt, dat de "ouden" en de "ouden" worden gescheiden door de oorlogen van de vijftiende eeuw. Zijn oude Grieken zijn tijdgenoten van de Italiaanse meesters Masaccio, Piero della Francesca en andere meesters die in het begin van de vijftiende eeuw werkten.

"Inderdaad, we zien hoe **in het eerste, oude tijdperk** alle drie de kunsten nog verre van volmaakt waren en hoe, hoewel er enkele goede dingen aan waren,

> dit goede ging echter gepaard met zulke onvolkomenheden dat het ongetwijfeld niet veel lof verdient... De werken van Masaccio, die een naakte figuur schiep, die rilt van de kou, en in zijn andere schilderachtige werken - veel levend en geestelijk, maar, over het algemeen, zijn deze dingen nog ver verwijderd van de perfectie bereikt door het derde tijdperk, waarover wij te zijner tijd zullen spreken, aangezien wij het nu hebben **over de meesters van het tweede *(tijdperk)*** , die, sprekend in de eerste plaats over beeldhouwers, ver zijn afgeweken van de manier van het eerste tijdperk en deze zo hebben verbeterd, dat zij weinig overlieten voor het **derde *(tijdperk)*** . En hun manier van doen was zo aantrekkelijk, natuurlijker, ordelijker, zowel in tekening als in verhouding, dat hun beelden bijna levende mensen begonnen te lijken, in plaats van louter standbeelden, zoals in het eerste tijdperk ...". *(nadruk toegevoegd door mij, -auteur).*

Kunst ontwikkelt zich consequent en ononderbroken ondanks oorlogen, zoals het natuurlijke proces is. Vasari weet soms niet meer welk tijdperk hij aan deze of gene auteur uit de vijftiende eeuw moet toeschrijven. Elk tijdperk, in de inzending van de kunstenaar, komt overeen met zijn creatieve manier. Het derde tijdperk associeert hij met de derde manier, waarmee *Leonardo da Vinci* begon.

Natuurlijk schreef Vasari tot op zekere hoogte alleen wat zijn opdrachtgever, de hertog van Florence Cosimo de Medici, beviel. Dit mag niet worden onderschat. Zo schrijft hij in de brief die aan zijn werk voorafgaat:

> "En dus, gezien alles wat dit tijdperk, deze kunsten en hun artiesten collectief verschuldigd zijn aan uw voorouders en aan u als hun erfgenaam... evenals alles wat ik, als hun leerling en uw onderdaan en trouwe dienaar, u in het bijzonder verschuldigd ben..." -

enz. De hertog was inderdaad een beroemde beschermheer van de kunst.

Dit weerhield zijn vazal, Giorgio Vasari, er echter niet van een vriendelijk woord te gebruiken voor kunstenaars uit andere hertogdommen van Italië, maar... alleen Noord-Italië! En wat er gebeurde in Zuid-Italië, niet politiek verbonden met Florence, is onbekend. Er is geen complete geschiedenis van de ontwikkeling van de kunst daar. Waarom niet? Ik veronderstel omdat de lokale heersers geen getalenteerde kunstbiograaf konden vinden zoals de Florentijnse Vasari. (Daarom heb ik in mijn boek zoveel plaats ingeruimd voor een bespreking van zijn werk: hij is vrijwel de enige auteur van zijn soort).

Gymnasten. Detail van de mozaïekvloer van een villa bij Piazza Armerina, Sicilië, 350.

(Ik vestig uw aandacht op de zwemkleding van de meisjes. Van deze "4e eeuw" tot de "Renaissance" vind je nergens broeken en beha's).

Vasari vindt slechts drie "tijdperken" in de kunstgeschiedenis en noemt de namen van Myron, Polycloetus en anderen. De "gymnasten" werden gecreëerd naar Myron. Moeten we een "4e tijdperk" uitvinden, opnieuw een "slecht" tijdperk, of concluderen we uiteindelijk dat de chronologie niet klopt?

Dit betekent echter niet dat Zuid-Italië en Sicilië geen cultuur hebben ontwikkeld die vergelijkbaar is met die van de Renaissance in Noord-Italië. Integendeel, het liep voor op het Noorden, maar de monumenten van de Zuid-Italiaanse Renaissance (Romeinse, Pompeïsche, Siciliaanse) - evenals die van Griekenland, Noord-Afrika en Klein-Azië - worden, zoals alle soortgelijke monumenten van de mediterrane cultuur, door de traditionele kunststudies naar een diepe oudheid verwezen.

Oerkunst

Menselijke stammen konden zo lang als zij wilden in een staat van wreedheid leven; een soort impuls voor een progressieve evolutie naar het ontstaan van onze beschaving is nog niet zo lang geleden, iets meer dan 2000 jaar geleden, durf ik te gokken.

De Britse historicus *E. Huntington* gelooft

> "Over het algemeen kunnen we zeggen dat de beschaving begint wanneer mensen hebben geleerd landbouw te bedrijven, in permanente gemeenschappen te leven, bepaalde staatsvormen te creëren en de kunst van het schrijven te beheersen."

Aan wat hij noemde moeten waarschijnlijk de arbeidsverdeling en de uitwisseling van goederen worden toegevoegd.

C. I. Valyansky en *D. V. Kalyuzhny wijzen* op drie voorwaarden voor het welslagen van de vooruitgang van de beschaving:

> "1. De overgang van dierlijke "arbeid" voor voedsel *(jacht, fruitplukken)* naar menselijke arbeid - landbouw, industrie, intellectueel.
> 2. Mensen die communicatie creëren voor de uitwisseling van arbeidsproducten en ideeën, waaronder *(en vooral)* schrijven.
> 3. De aanneming van het monotheïsme als een ideologie van geestelijke gemeenschap, de eenheid van mensen van verschillende rassen en stammen".

De ontwikkeling van zo'n maatschappij gaat snel. Integendeel, een onbeschaafde samenleving ontwikkelt zich uiterst traag, zij lijkt verstoken van enige vooruitgang.

U en ik vragen ons af hoe de mens zijn creativiteit ontwikkelde en wat historici daarvan vinden.

De prehistorische mens kwam onder de aandacht van onderzoekers in de eerste helft van de 19e eeuw. In 1859 publiceerden drie auteurs tegelijkertijd baanbrekende werken over de evolutietheorie: de paleontoloog *Boucher de Pert*, de bioloog *C. Darwin* en de grondlegger van de quartaire geologie, *C. Lyell*.

A. D. Stolyar schrijft in zijn boek The Origin of Fine Art:

> "Dit... jaar kan met recht worden beschouwd als de geboortedatum van de wetenschap van...
> "prehistorische" mensheid.

Maar het probleem is dat wetenschappers de menselijke evolutie niet in haar historische of sociale vorm hebben bestudeerd, maar uitsluitend in haar biologische vorm.

De bizon kijkt terug. Paleolithicum. La Madeleine grot, Frankrijk. Het beeld is 10 cm lang. De beweging van het dier wordt hier meesterlijk overgebracht.

Zelfs de meest vooraanstaande "naturalistische" archeologen gingen uit van het onwrikbare postulaat dat de mens gedurende het Paleolithicum een primitief wezen was,
"De vraag wanneer en waarom de primitieve mens ophield zo te zijn werd niet overwogen. En de vraag wanneer en waarom de primitieve mens ophield dat te zijn, werd niet behandeld. Deze houding tegenover de voorouders belette de onderzoekers echter niet om aan de hominiden een moderne denkwijze toe te schrijven, maar leidde tot beperkt onderzoek, waarbij de sociaal-productieve component van het menselijk leven in het "prehistorische tijdperk" werd genegeerd.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de eerste voorbeelden van artistieke creaties van de mensen uit die tijd, afbeeldingen van dieren op botten, werden bestempeld als "vulgaire vervalsingen". Wetenschappers wilden letterlijk niet zien wat zich voor hun ogen afspeelde. Het duurde dertig jaar voordat de archeologie het bestaan erkende van...
"kleine-vorm kunst", zoals dit soort Paleolithische beeldende kunst werd genoemd. Maar zelfs als ze erkenden dat de afbeeldingen van dieren en de stenen beelden door mensen uit het verre verleden waren gemaakt, beseften de paleontologen niet hoe belangrijk ze waren voor de studie van het sociale leven in het verre verleden, en zagen ze de afbeeldingen alleen als een bron van informatie om de fauna van het Quartair te karakteriseren.

A. D. Stolyar schrijft:

> "Het naïeve oordeel van E. Larte, overgenomen door D. Lebocq *(1867)*, vormde tot het begin van de twintigste eeuw de algemeen aanvaarde doctrine van de 'zuivere' primitieve kunst, die geen bijzondere historische vorming en betekenis zou hebben, noch een wezenlijke maatschappelijke betekenis.

Bisons. Fragment van een rotsschildering in de Zwarte Zaal van de grot van Nio (Ariege, Frankrijk).

Andere wetenschappers, zelfs in het begin van de twintigste eeuw, konden het Quartair niet accepteren.

Het kunstwerk was bijvoorbeeld het "resultaat van een volwassen conceptualisering en een hoge mate van abstractie". Zo ontkende L. Noiret, die terecht opmerkte dat kunst "in werkelijkheid slechts het resultaat is van rijpe waarnemingen en een hoge graad van abstractie", categorisch de mogelijkheid van
De "plotselinge opkomst van artistieke beeldende kunst" in het Paleolithicum.

Maar je kon nergens heen: de zoektocht leverde steeds meer ontdekkingen op. Of het nu dit of dat was, na een reeks complicaties en geschillen werd het ontstaan van "kleine vormen" door de paleontologie erkend.

Het duurde veel langer voordat een andere vorm van oude kunst - monumentale kunst, schilderijen en gravures op grotmuren - werd erkend.

Zwemmende rendieren en zalmen. Gravure op een 14,2 cm lang rendiergewei uit de grot van Lorte (Haute-Pyrénées, Frankrijk).

De eerste wetenschapper die de "grotschildering" tegenkwam was de eminente paleontoloog F. Garrigue. In 1864, toen hij de lagen in de *"Black Saloon" grot Nio* in Frankrijk opgroef, wierp hij een blik op de muur: deze was bedekt met verrassend levendige tekeningen van wilde paarden, berggeiten en bizons, die al lang van de Franse bodem verdwenen waren. Wat hij zag interesseerde de paleontoloog niet. "Er zijn tekeningen op de rotswanden. Wie kan ze gemaakt hebben?" - schreef hij in zijn notitieboekje, en vergat ze. Pas in september 1906
Nio's "Zwarte Salon" is officieel "ontdekt" door de wetenschap.

In 1879 maakten twee andere ontdekkingsreizigers melding van grotschilderingen in verschillende grotten, maar gerenommeerde archeologen waren niet zo geïnteresseerd dat ze weigerden de meldingen te verifiëren.

Tegelijkertijd werd een monumentaal schilderij ontdekt op het plafond *van de Altamira-grot* in Spanje. Het Internationale Antropologische en Archeologische Congres in Lissabon verklaarde deze ontdekking, eveneens zonder verificatie, als nep. In 1881 schreef een van de meest vooraanstaande antropologen G. de Mortillier over de Altamiro muurschildering:

> "Ik ben ervan overtuigd dat dit een hoax is... Het is niets meer dan een klucht, een echte karikatuur gemaakt om de draak te steken met al te goedgelovige paleoethnologen."

Deze geleerden dachten dat zij alles al "ontdekt" hadden; zij hadden, net als de volgelingen van Scaliger in de traditionele geschiedenis, alles "helder". Zij hadden een beeld ontwikkeld van de primitieve, domme, woeste mens uit het verleden, en dus toen de echte meesterwerken, de veelkleurige schilderijen van Altamira, onder hun aandacht werden gebracht, werden ze onmiddellijk als vals bestempeld.

De "springende koe" en de "pony". Liasco Cave, Frankrijk. Polychrome afbeeldingen.

Bijna een decennium later werden meldingen van gravures in de Chabot Grot eveneens genegeerd. (En deze discriminatie bleef niet beperkt tot de oudheid; de Australische Aboriginal muurschilderingen, tegelijkertijd ontdekt in de grotten van Glenig, werden door onderzoekers hardnekkig beschouwd als gemaakt door een onbekende Europeaan).

De eerste grottekeningen die wetenschappers herkenden, waren schilderingen in de grot van La Moute in Frankrijk. De reden voor de erkenning was dat een vervalsing eenvoudigweg was uitgesloten: de grot was tot de ontdekking in 1895 ontoegankelijk voor "vervalsers" en de beelden bevonden zich op 94 meter van de ingang. Maar zelfs dit deed de eerder gevonden meesterwerken, met name de Altamira-muurschilderingen, niet verdwijnen.

Het grote plafond van de Altamira-grot.

Pas door de gelijktijdige ontdekking van twee schilderijen in de Dordogne in 1895 werd het bestaan van oude kunst algemeen aanvaard. Specialisten keerden vervolgens terug naar de studie van de Altamira-grot. Een van de wetenschappers, E. Cartagliak, publiceerde een artikel getiteld "Berouw van een scepticus", waarin hij met alle mogelijke rechtlijnigheid toegaf dat "er absoluut geen reden is om te twijfelen aan de oudheid van de schilderijen van Altamira". Toen kwamen de ontdekkingen in een lawine, alsof er een sluier van de ogen van de onderzoeker was gevallen.

Maar wetenschap is wetenschap en wetenschappers blijven mensen. Het was moeilijk te verwachten dat mensen die zich met wetenschap bezighouden plotseling misvattingen helemaal zouden vermijden. Dit is niet gebeurd. Door de "kleine vormen" te herkennen, en vervolgens de monumentale kunst van de oudheid, bedachten Europese wetenschappers een nieuwe "binge": de these van de superioriteit van de Europese
van de "oude kunstenaar" boven alle andere niet-Europeanen.

Paleontologen hebben grotten in Europa "ontdekt" en onderzocht.

de basis voor deze conclusie. De meeste vondsten zijn gedaan in Frankrijk en Spanje, vandaar het idee van het "verre westen", Franco-Cantabrië, als een uniek fenomeen in de kunstgeschiedenis van het verre verleden. Er zijn hier 120 versierde grotten, waarvan 40 met artistieke schilderingen. De grens van het "artistieke gebied" werd door wetenschappers "getrokken" op 1200 km van de Pyreneeën, en voorbij deze grens werd uiteraard niet over kunst gesproken. Sommige onderzoekers in het midden van de 20e eeuw waren verbaasd over de "nogal vreemde" aanwezigheid van grotschilderingen, zelfs in Zuid-Italië, omdat Zuid-Italië buiten de grenzen van hun "culturele kring" lag.

Maar na verloop van tijd moesten de grenzen worden verlegd. Ontdekkingen van grotten met muurschilderingen in Italië werden "serieel", volgens A. D. Stolyar, zodra Italiaanse paleontologen ernaar begonnen te zoeken. Soortgelijke grotten werden ook ontdekt in Portugal en Turkije. Zo ontstond het idee van westerse "kunst" en oosterse
"Niet-artistieke" rassen. Maar ook dat lijkt nu onhoudbaar.

In 1934 onthulde S. N. Zamyatin houtsnijwerk in de Mgvimevi-grot in West-Georgië. In 1959 werden grotschilderingen ontdekt op de westelijke hellingen van het Oeralgebergte, in de Kapova-grot. Hoewel 4000 km van hier naar Frankrijk, zijn de afbeeldingen in alle fundamentele opzichten (topografische plaatsing van de figuren, dierlijke onderwerpen, uitvoeringstechniek) verwant aan de Frans-Spaanse.

Rotskunstmonumenten in de bovenloop van de Guba rivier in Kuban en de Khoit-Tsanker Agui grot in de Mongoolse Altai worden bestudeerd. In 1978 werden de rotstekeningen van dieren gevonden in een diepe grot in Roemenië. Specialisten zijn op de hoogte van de bevindingen in Kostenki, Gagarino, Mezin en op Malta. Het is duidelijk dat de rotskunst van Frans-Cantabrië het meest bestudeerd is, en bovendien zijn de Pyreneeën gewoon rijk aan grotten, maar ook de kunstcomplexen uit Tsjechië en Slowakije, Oostenrijk, Duitsland en Zwitserland zijn zeer waardevol. Monumenten van kleine Neoantropische kunst zijn ontdekt in Afghanistan en India.

A. D. Stolyar schrijft:

> "...beelden uit Kostenok of Malta blijken semantische tweelingen te zijn van de vondsten uit de westelijke punt van Europa. Mysterieus in hun eenzaamheid, wanneer ze geïsoleerd worden geanalyseerd, zijn deze werken juist welsprekend wanneer ze... elkaar verklaren... Een vergelijkende analyse van deze monumenten laat zien dat ze, ondanks de complexiteit van de creatieve evolutie, haar verscheidenheid en een zekere ongelijkmatigheid, uiteindelijk dezelfde ideeën belichamen".

De eenheid van het historische proces in heel Eurazië kan ook worden afgeleid uit de wijdverbreide aanwezigheid van specifieke picturale en symbolische vormen, zoals beeldhouwwerk "Warden's wands", die worden gevonden van Spanje tot de Transkaukasus en de Yenisei, of gegraveerde schijven van Franco-Cantabrië tot de Baikal regio.

De grotten, eenmaal beschilderd, zijn niet allemaal bewaard gebleven! Vochtigheid, het geringste schudden van de grond en vegetatie kunnen een werk niet alleen duizend of honderd jaar verbergen, maar zelfs een week. En het is mogelijk dat kunstenaars uit die tijd de rotsen in de open lucht schilderden; dergelijke schilderingen zouden helemaal niet bewaard zijn gebleven.

Men kan gerust spreken van een verenigd scheppend element dat inherent is aan de hele mensheid, lang voor de oudheid of haar "Renaissance".

Maar hoe is de kunst ontstaan?

De opkomst van de beeldende kunst

Expositie, de presentatie van een object aan het publiek, dateert al van voor de kunst zelf: de jager die zijn prooi bracht, stelde deze voor iedereen tentoon. Deze handeling kan gepaard zijn gegaan met groepspantomime en andere uitingen van vreugde. Na verloop van tijd, voor

De kop, de poten en de staart van het dier waren niet het hele dier, maar alleen de "kenmerkende delen", om zo te zeggen: de kop, de poten en de staart. Deze
Het "bewijsstuk" mocht niet als voedsel worden geconsumeerd en kreeg daarom *een andere waarde*. De kop of de huid van het dier werd op een speciaal vervaardigde kleibodem geplaatst om het gemakkelijker te kunnen tentoonstellen.

> "De transformatie van een hulpkader in een symbool zelf ... was een dramatische verschuiving die een van de belangrijkste grenzen in de intellectuele geschiedenis markeerde - de opkomst van het beeld van het beest."
> ***(A.D. Stolyar).***

Door het maken van een "basis" voor het tentoonstellen van de huiden van hun jachtprooi, deden mensen ervaring op met creatieve activiteit, en dit kan hebben geleid tot de "uitvinding" van bas-reliëf, tot het afvlakken en verkleinen van figuren.

> "De vroege Renaissance tekening van de Homo sapiens, op het niveau van een logisch schema gebracht, omvatte deze tendens... Het iconische schematisme van de oorspronkelijke vorm moet worden onderstreept. Hierin komt duidelijk de dimensionering van het dier naar voren, die een noodzakelijk kenmerk is van het voltooide abstracte beeld, gierig en schematisch, als een logische formule, ontwikkelt de profielschets van het beest... zich tot een artistiek beeld".

Bisons. Stucco bas-reliëf figuren. Tuc d'Audoubert grot.

In de grotten van Bazois en Pesch-Merl zijn kleivormen voor een "natuurlijk model" gevonden. Op deze "terpen" werden berenkoppen en huiden geplaatst. In *de grot Tuc d'Audoubert zijn* tamelijk uitgebreide kleisculpturen van buffels te zien. In de grotten van Bedejac en Montespan (galerij van Castere-Gaudin) zijn tekeningen van klei bewaard gebleven waarop paarden zijn afgebeeld (tot 74 cm lang).

De maximaal schematische contouren van beren, herten en everzwijnen die in zwarte of rode oker zijn aangebracht op de stalagmieten of plafonds van de grotten van Santimomagna, Chimeneas en Nio geven een idee van de paden van de profielcontouren: schematische contour, algemene contour, gedetailleerde contour. Deze contouren werden ingevuld door de eerste
"olieverf" (oker gemengd met dierlijk vet en beenmerg en bloed).

Deze opvallende werken zijn, zelfs voor het moderne oog, in de meest

De beroemde *grotten van Liasco en Altamira*, de grotten van Roc de Serre en Fourno du Diablé.

Ik formuleer meteen een hypothese: de fresco's in het grote plafond van Altamira, de rotunda van Liasco en zelfs de linkergalerij van de Font de Gom zijn veel later gemaakt dan bijvoorbeeld de mammoetgravures in Combarelle, Rufignac of de beelden van jagers in Istiuriz. Namelijk toen deze grotten dienden als heiligdom voor de mensen die in de valleien woonden en daar hun eerste steden bouwden.

Voor een zo volledig mogelijke artistieke expressie maakten deze mensen gebruik van het reliëf van de wanden van de grotten, d.w.z. "overhangen" of scheuren die lijken op lichaamsdelen van dieren: zoals de bizonachtige stalagmiet in Castillo, zo zijn verschillende dieren afgebeeld op het plafond van Altamira. De tekeningen van bizons zonder hoofd of paarden met "kappen" tonen de traditie van het maken van "natuurlijke modellen". Tegelijkertijd zijn in de grotten van Bernifal en Fond de Gom "tekeningen" van structuren, die kunnen worden opgevat als woningen, direct op de afbeeldingen van mammoeten en bizons gegraveerd, wat ons een zekere tijdsaanduiding geeft. Met andere woorden, de mensen waren niet langer holbewoners en bouwden hun woningen al buiten de kliffen.

Men kan vermoeden hoe groot de rol was van de vroegste object-beeld generalisatie in de vooruitgang van de gearticuleerde spraak. Het is duidelijk dat elke actie van ons noodzakelijkerwijs wordt voorafgegaan door een soort gedachteprogrammering die het begin ervan vormt.

> "Uit directe vergelijkingen in de literatuur tussen paleolithische meesterwerken en monumenten van relatief recente kunst lijkt vanzelf te volgen dat de Cro-Magnon mens "in het algemeen" kon tekenen, schilderen, beeldhouwen, enz. Het zou echter een ernstige vergissing zijn om een dergelijke mening te aanvaarden, omdat daarin de werkelijke prestaties van het Paleolithicum bewust worden overdreven. Tot schilderen "in het algemeen" - in de zin van een vrije keuze van een onderwerp en de interpretatie daarvan - was de neo-antropist helemaal niet in staat. Hij bezat de ervaring van de traditionele picturale overdracht van slechts enkele, strikt gedefinieerde thema's, en alleen".

Deze werken van paleo-kunst worden beschouwd als uitzonderlijk oud. De radiokoolstofdata zijn als volgt: Lyasko - 15.516 ± 900 jaar geleden, Altamira - 15.500 ± 700 jaar geleden. Hun behoud wordt toegeschreven aan de uitzonderlijke sterkte van het gesteente, want "elke microscheur (zelfs een honderdste van een millimeter per eeuw) kan gemakkelijk een afbeelding uitwissen die op het oppervlak van de steen rust of net zichtbaar is in de omtrek".

In feite kan er zelfs in relatief recente tijden een oude cultus verbonden zijn geweest met de grotten en de daar geschilderde jachttaferelen. Dit oude geloof was waarschijnlijk wijdverbreid onder de dorpelingen, en alleen leden van de priesterkaste hadden toegang tot de grotten, die heiligdommen waren. En in de steden werd nog steeds een eeuwenoude traditie toegepast (d.w.z. driehonderd tot vijfhonderd jaar oud) om "natuurlijke modellen" van bepaalde dieren uit te stallen (ter verering tevoorschijn te halen). Dit wordt bijvoorbeeld bevestigd door het Leeuwenterras op het eiland Delos (ca. 620 v. Chr.). De sculpturale voorstellingen van de torso's en poten van de dieren zijn vakkundig uitgevoerd en gedetailleerd, en
"hoofden" op korte nekken - extreem simplistisch.

Beelden van het Leeuwenterras op het eiland Delos

Zelfs werken als de Leeuwenpoort in Mycene (naar verluidt 14e eeuw v.Chr.) en rhytons in de vorm van leeuwen- en stierenkoppen (naar verluidt 16e eeuw v.Chr.) zijn "geboortemerken" van de modelbouw.

Het natuurlijke model verwijst dus naar een tijdperk dat onmiddellijk voorafgaat aan de Kretenzisch-Myceense cultuur en de cultuur van Achaeïsch Griekenland. Dit tijdperk ligt heel dicht bij dezelfde afbeeldingen in de kunst van Egypte, en het kon niet anders: in 10 duizend jaar zou de traditie *van het natuurlijke model zijn* uitgestorven.

Paleolithische kunst verschilt op dezelfde manier als kinderkunst: door bepaalde modellen te imiteren bij gebrek aan een strikte school. De aanwezigheid van een school impliceert in de eerste plaats kennis van elementaire verhoudingen: de benen van een man moeten langer zijn dan zijn armen, zijn armen moeten buigen bij de elleboog in het middel, etc. Hetzelfde kan natuurlijk gezegd worden van afbeeldingen van dieren.

De regels voor het afbeelden van mensen en dieren kenmerken de nationale scholen. De afwezigheid van een school bepaalt het "nulniveau" van artistieke ontwikkeling en komt overeen met de eenvoudigste ambachten. Hetzelfde "nulniveau" komt naar voren in de beeldcultuur van de achtste-negende eeuw na Christus, die overeenkomt met het ontwikkelingsniveau van de schilder- en beeldhouwkunst dat inherent is aan de primitieve mens. Zou het kunnen dat al die millennia die zijn verstreken sinds het Paleolithicum niet tot enig resultaat hebben geleid: volwassenen tekenen als kinderen, hoewel, zou men denken, ze doen het voor de kost!...

Fasen in de ontwikkeling van artistieke vaardigheden

"Kunstenaar" beheerst de omlijningstekening.

Vervolgens wordt de omtrek in detail uitgewerkt, de verhoudingen nog sterk vervormd.

Volgende: De meest gedetailleerde rotsschildering van een paard.

Dit is ook duidelijk te zien in de ontwikkeling van het vrouwbeeld. Van "Venus" uit Willendorf II, een verfijnd, vrij naturalistisch beeldje, via vereenvoudigde vormen van "Venus" uit de Grotten van Grimaldi en "gecombineerde" antropomorfe (mensachtige) beeldhouwkunst uit het Trasimenmeer tot staafvormige vrouwenbeeldjes uit de vindplaats Gennerdorf en "volumetrische claviformen" uit Dolní-Vestonice.

Vrouwen, Paleolithische beeldhouwkunst

Bovenaan staat de "Willendorf Venus", onderaan staat een beeldje van een mammoetslagtand (Kostenki, Oekraïne).

Vervolgens worden iconische beelden van mensen, vrouwen en jagers gecombineerd in rotscomposities met gedetailleerde dieromtrekken en gekleurde "schijven" die actieve actie aangeven, zoals in de Pindal-grot. Vrouwen worden soms naast dieren afgebeeld in de vorm van een symbolische aanduiding (de zogenaamde "orignacian vulvae"), zoals in de gravures van La Ferrassie. Dergelijke iconische tekeningen, waaronder 'aviiformen' (vogels), leidden later tot het verschijnen van ornament.

Ook de relatie tussen kunst en religie kan niet worden genegeerd. In een analyse van de kunst van de oude inwoners van Frans-Cantabrië schrijft A. D. Stolyar

> "Een eenduidige oplossing voor de vraag naar de relatie tussen creativiteit en de rudimenten van religie in hun vormingsstadium wordt gegeven door overtuigende complexen als Regourdoux, Bazois, Pesch-Merles en Montespan. Ze hebben de organische

> het syncretisme van dit begin, in al zijn materiële onbetwistbaarheid".

Het lijkt juist te veronderstellen dat de archeologen uit het verleden geen strikte grens konden trekken tussen hun kunst en religie, in tegenstelling tot de hedendaagse auteurs. Het hele proces van zijn vorming en ontwikkeling was bepalend voor de eenheid en ondeelbaarheid van het primitieve bewustzijn. Een van de karakteristieke kenmerken van de oude magie die tot op heden bewaard is gebleven, is dat alleen kinderen werden ingewijd in de mysteries van de sekte (in grotten zijn talrijke afdrukken van kinderhanden en -voeten gevonden). In dezelfde Pyreneese grotten baden de Keltische Druïden tot de goden. Uit deze sekten, die soms zelfs over hele staten heersten, ontstond de traditie van de gnostiek.

Y. Sandulov in zijn boek "De Duivel. Een historisch en cultureel fenomeen":

> "Gnostiek is een uiterst complex fenomeen, dat waarschijnlijk nog niet voldoende is bestudeerd. Zowel het christendom als de gnostiek waren vormen van synthese van de belangrijkste verschijnselen van de spirituele cultuur van het verleden... De belangrijkste inhoud ligt in het behoud van het basisprincipe van de voorgaande religiositeit, die in haar ontwikkeling een staat van mislukking bereikte. Dit principe is dualisme.

Gnostiek was een vorm van religie die elementen van Zoroastrisme, Jodendom, Assyrische en Egyptische culten integreerde naast christelijke motieven. Deze leer behoorde tot degenen die de potentie hadden om een wereldreligie te worden. Een van de varianten van het gnosticisme, het esoterisch katharisme, had een "uiterlijk christelijk jasje".

Y. Sandulov schrijft:

> "Deze vreemde filosofie, die zwaar naar zwavel stonk, die bestond uit fragmenten van haastig geassimileerd manicheïsme, van de satanische aantrekkingskracht die in de leer van de Katharen zat - dit alles in een vervormde vorm van horen zeggen en nauwelijks goed begrepen, had veel meer aanhangers dan de machthebbers dachten.

Dit is hoe: nadat we het hoofdstuk begonnen zijn met de oude jager die, loeiend en zwetend, een "beeldhouwwerk" maakt van de huid van een zojuist gedood dier, komen we plotseling tot de conclusie dat deze primitieve kunst de religieuze overtuigingen weerspiegelt die het meest ontwikkeld zijn in de afgelopen tweeduizend jaar.

O. Rahn schrijft:

> "De Katharen zijn immers Druïden die door de Manicheeërs tot het Christendom werden bekeerd."

Van primitieve tot oude tijden